

84

Χ. ΜΟΣΧΑΝΔΡΕΟΥ - Κ. ΝΤΕΜΟΥ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΙΚΗ Ε.Π.Ε.
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 — Τηλ. 36045 — ΑΘΗΝΑΙ

7

Θε
8/2

Χ. ΜΟΣΧΑΝΔΡΕΟΥ - Κ. ΝΤΕΜΟΥ

67

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Δ' ΤΑΞΕΩΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΙΚΗ Ε.Π.Ε.
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 - ΤΗΛ. 36.045 - ΑΘΗΝΑΙ

ΣΧΕΔΙΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ — ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ
ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΕΙΚΟΝΕΣ: ΑΝΔΡΟΝ. ΠΕΤΡΙΔΟΥ

Copyright: «Προμηθευτική» Ε.Π.Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

1. Ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Γαλιλαίας, τὴν Ναζαρέτ, πρὶν ἀπὸ δύο χιλιάδες περίπου χρόνια, ζοῦσε ἕνα ἀγαπημένο ἀν-

Ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου

δρόγυνο, ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα. Ἦσαν ἄνθρωποι εὐσεβεῖς

καὶ δίκαιοι. Εἶχαν ὅμως ἓνα καημό. Δὲν εἶχαν παιδιά.

Τακτικά στὶς προσευχὲς τοὺς παρακαλοῦσαν τὸν Πανάγαθο Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδάκι. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησί τους καὶ τοὺς ἐχάρισε ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ποὺ τὸ ὠνόμασαν *Μαρία*.

Ἦτο τόση ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας, ποὺ ὑπεσχέθησαν στὸν Θεό, ὅταν ἡ Μαρία γίνῃ τριῶν ἐτῶν, νὰ τὴν ἀφιερῶσουν στὸν Ναὸ γιὰ νὰ ὑπηρετῇ τὸν Θεό.

Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ εἶναι ἡ *Παναγία* μας, ἀπὸ τὴν ὁποία γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Γι' αὐτὸ λέγεται καὶ Θεοτόκος.

Τὴν γέννησι τῆς Θεοτόκου τὴν ἐορτάζουμε κάθε χρόνο στὶς 8 Σεπτεμβρίου.

2. Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

Εὐτυχισμένες καὶ χαρούμενες ἐπερνοῦσαν οἱ ἡμέρες

Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

στο ἥσυχο σπιτάκι τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας.

Ὅταν ἡ Μαρία ἔγινε τριῶν ἐτῶν, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπό-
σχεσι ποῦ ἔδωσαν στὸν Θεό, οἱ γονεῖς τῆς τὴν ὠδήγησαν
στὸν Ναὸ καὶ τὴν παρέδωσαν στοὺς ἱερεῖς.

Ἡ Μαρία ἔμεινε δώδεκα χρόνια στὸ Ναὸ καὶ ὑπηρετοῦσε
τὸ Θεὸ μὲ μεγάλη πίστι καὶ προθυμία. Στὸ μεταξύ οἱ γονεῖς
τῆς, ὁ ἐνάρετος καὶ εὐσεβὴς Ἰωακείμ καὶ ἡ σεμνὴ Ἄννα, πέ-
θαναν.

Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ, ὅταν ἡ Μαρία ἔγινε 15 χρόνων, τὴν
ἀρραβώνιασαν μὲ τὸν ἐνάρετο, εὐσεβῆ καὶ δίκαιο Ἰωσήφ.

Αὐτὸς κατήγето ἀπὸ τὴν ἔνδοξη γενιὰ τοῦ βασιλέως
Δαυὶδ καὶ ἦτο ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα.

Ἡ εἴσοδος τῆς Μαρίας στὸ Ναὸ λέγεται Εἰσόδια
τῆς Θεοτόκου καὶ ἐορτάζεται στίς 21 Νοεμβρίου.

3. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία, μετὰ τὸν ἀρραβῶνα τους, γύρισαν
πάλι στὴ Ναζαρέτ. Ἡ Μαρία ἐγκαταστάθηκε στὸ πατρικὸ
τῆς σπίτι καὶ ζοῦσε σύμφωνα μὲ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Μελετοῦσε τὴν Ἁγία Γραφή καὶ προσηύχετο τακτικά.

Ἡ καλωσύνη, ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς τῆς καὶ ἡ ἀφο-
σίωσις τῆς στὸ Θεὸ ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς κατοί-
κους τῆς Ναζαρέτ. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τὴν ἀγαποῦσαν καὶ
τὴν ἐκτιμοῦσαν.

Ὁ Πανάγαθος Θεός, γιὰ νὰ ἀνταμείψῃ τὴν ἀφοσίωσι
τῆς, Αὐτὴν ἐδιάλεξε ἀπὸ ὅλες τίς γυναῖκες καὶ τὴν ἔκα-
με βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν καὶ Μητέρα
τοῦ Θεοῦ μας.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποῦ ἡ Μαρία μονάχη στὸ σπίτι ἔκα-
με τὴν προσευχή τῆς, ξαφνικὰ τὸ δωμάτιο πλημμύρισε
ἀπὸ ἓνα οὐράνιο φῶς. Ἡ Μαρία θαμπωμένη ἔκλεισε γιὰ μιὰ
στιγμὴ τὰ μάτια τῆς.

Ἄλλὰ ὅταν τὰ ἀνοιξε πάλι, τᾶχασε. Μπροστά της ἑστέκετο ἓνας ἄγγελος μὲ κλεισμένα τὰ χιονῶτα φτερά του.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἓνα λευκὸ κρίνο. Ἦταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ.

— Χαίρε, κεχαριτωμένη Μαρία, τῆς εἶπε μὲ τὴ μελωδική φωνή του. Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Ἡ Μαρία γιὰ μιὰ στιγμή φοβήθηκε. Μὰ ὁ ἄγγελος τὴν ἠσύχασε λέγοντας:

— Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία. Ὁ Κύριος σὲ διάλεξε μέσα ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ σὲ ἔκρινε ἀξία γιὰ τὴν μεγαλύτερη τιμὴ. Ἐσὺ θὰ γίνῃς ἡ Μητέρα Ἐκείνου, ποὺ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Ἡ Παρθένος Μαρία γεμάτη ἀπορία ρώτησε ταπεινά:

— Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό;

—Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησε ὁ Ἄγγελος, θά σε σκεπάσῃ καί ἔτσι θά γίνη.

Τῇ χαρμόσυνῃ αὐτῇ εἶδησι, πού ἔφερε ὁ ἄγγελος Γαβριήλ στήν Παρθένο Μαρία, τὴν ὀνομάζομε *Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου*.

Τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου ἐορτάζομε μὲ τὴν ἐθνική μας ἐορτὴ στίς 25 Μαρτίου.

4. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο πάνω στὸ Σταυρό, ἐνεπι-

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

στεύθη τὴν μητέρα του στὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ τὸν Ἰωάννη. Τῆς εἶπε: *Μητέρα, νὰ ὁ υἱός Σου.*

Καὶ στὸν Ἰωάννη εἶπε: *Ἰωάννη, νὰ ἡ μητέρα σου.*

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Ἰωάννης ἐπῆρε τὴν Παναγία

στό σπίτι του, πού ἦτο στὴ Γεσθημανή καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο
σὰν δική του μητέρα.

Ὅταν ἡ Παναγία ἐκατάλαβε πὼς θὰ πεθάνη, προσευ-
χήθηκε θερμὰ στὸν Υἱὸ καὶ Θεό της καὶ Τοῦ παρέδωσε
τὴν ἁγία ψυχὴ Της.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φωτεινὰ σύννεφα ἄρπαξαν τοὺς Ἀποστό-
λους ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη πού ἐδίδασκαν καὶ τοὺς ἔφεραν
στὴν Γεσθημανή, γύρω ἀπὸ τὸ σεπτὸ σῶμα τῆς Παναγίας.

Οἱ Ἀπόστολοι μὲ εὐλάβεια ἐκήδευσαν τὸ σῶμα τῆς
Θεοτόκου καὶ τὸ ἔθαψαν στὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν.

Τὴν ὥρα τῆς ταφῆς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀκούονταν θεῖοι
μελωδικοὶ ἀγγελικοὶ ὕμνοι.

Τὸν θάνατον τῆς Παναγίας τὸν ὀνομάζομε *Κοίμησιν*
τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν ἐορτάζομε στὶς 15 Αὐγούστου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

1. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου

Στὰ Ἱεροσόλυμα τὴν ἴδια ἐποχὴ ζοῦσε ἓνα ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο, ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ. Ὁ Ζαχαρίας ἦταν ἱερεὺς στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἦσαν καὶ οἱ δύο ἄνθρωποι ἐνάρετοι, δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι.

Τὴν εὐτυχία τους ὅμως τὴν ὀλιγόστευε ἓνας καημὸς. Δὲν εἶχαν παιδιά. Τακτικὰ στὶς προσευχὰς τους παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδάκι.

Τὰ χρόνια κυλοῦσαν. Ἄσπρα μαλλιά σκέπασαν τὸ κεφάλι τοῦ Ζαχαρία καὶ τῆς Ἐλισάβετ. Ἀλλὰ τὸ παιδάκι, ποὺ τόσο ποθοῦσαν, δὲν τὸ ἀπέκτησαν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ὀλιγόστεψε καθόλου τὴν πίστι τους στὸ Θεό.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ζαχαρίας στὸ ἱερὸ τοῦ Ναοῦ ἐτοιμαζόταν νὰ θυσιάσῃ, βλέπει νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ἓνας ὀλοφώτεινος ἄγγελος. Τὰ χιονᾶτα ροῦχα του σπιθίριζαν καὶ τὰ φτερά του ἦσαν μισοανοιγμένα. Ὁ Ζαχαρίας κέρωσε. Ὁ Ἄγγελος τοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσαι. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησί σου. Ἡ γυναῖκα σου θὰ γεννήσῃ ἓνα ἀγοράκι καὶ θὰ τὸ ὀνο-

μάσετε Ἰωάννη. Αὐτός, ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ διδάξῃ καὶ θὰ προετοιμάσῃ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ δεχθοῦν τὸν Λυτρωτὴ τοῦ Κόσμου.

Ὁ Ζαχαρίας, ὅταν ἄκουσε αὐτά, δὲν ἐπίστεψε στὸν Ἄγγελο. Γι' αὐτὸ εἶπε φοβισμένα:

— Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου εἴμαστε πιά γέροι;

— Ἐπειδὴ δὲν ἐπίστεψες σὲ μένα, εἶπε ὁ Ἄγγελος,

Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου

θὰ μείνῃς ἄφωνος ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γεννηθῇ τὸ παιδάκι. Καὶ χάθηκε.

Ὁ Ζαχαρίας ταραγμένος βγῆκε ἀπὸ τὸ ἱερό καὶ θέλησε νὰ ἐξηγήσῃ στοὺς ἄλλους τί τοῦ συνέβη. Τοῦ κάκου ὅμως προσπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ στοὺς ἄλλους τὸ τί ἐγίνε. Ἡ φωνὴ του εἶχε χαθῆ. Δὲν μποροῦσε πλέον νὰ μιλήσῃ.

Οἱ ἱερεῖς κατάλαβαν, ὅτι κάποιος ὄραμα εἶδε καὶ τὸν

ώδηγησαν στο σπίτι του. "Όταν ἤρθε ὁ καιρός, ἡ Ἐλισάβετ ἔφερε στὸν κόσμο ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι.

Σὲ ὀκτῶ ἡμέρες, ὅπως εἶχαν συνήθεια οἱ Ἑβραῖοι, μαζεύθηκαν οἱ συγγενεῖς γιὰ νὰ δώσουν ὄνομα στὸ παιδί.

"Ολοι ἐπρότειναν νὰ τὸ ὀνομάσουν Ζαχαρία.

Ἡ Ἐλισάβετ ὅμως ἐρώτησε καὶ τὸν Ζαχαρία. Ἐκεῖνος, μιὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, ἐπῆρε μιὰ πλάκα καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἀμέσως ξαναβρῆκε τὴ φωνή του καὶ ἐξήγησε στοὺς ἄλλους τὸ τί ἔγινε. Ἐπειτα προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησε θερμά. "Ολοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεό, γιὰτὶ κατάλαβαν ὅτι τὸ παιδί ἐκεῖνο θὰ γίνῃ μέγας προφήτης.

Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν γέννησι τοῦ Ἰωάννου στὶς 24 Ἰουνίου.

2. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου

Ὁ Ἰωάννης ἀνατράφηκε μὲ στοργή καὶ ἀφοσίωσι ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ ἔμαθε νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ σέβεται τὸν Θεό.

Πολὺ νέος ἄφησε τὸ σπίτι του καὶ πῆγε στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ. Ἐκεῖ ζοῦσε πολὺ φτωχικά. Φοροῦσε ροῦχα ἀπὸ τρίχες καμήλας καὶ ἔτρωγε ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο.

Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ διδάσκῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ βαπτίζει τοὺς ἀνθρώπους στὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη.

—Μετανοεῖτε ἔλεγε στοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ πλησιάζει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ φήμη του, ὅτι εἶναι ἅγιος καὶ προφήτης, ἀπλώθηκε σὲ ὅλη τὴν Παλαιστίνη. Πλήθη λαοῦ μαζεύονταν στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἀκουαν τὴν διδασκαλία του καὶ ἐβαπτίζοντο στὸν Ἰορδάνη. Πολλοὶ τὸν ἐρωτοῦσαν, ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, πού μὲ τόση λαχτάρα περιμένουν.

—'Οχι, άπαντοῦσε ὁ Ἰωάννης, δὲν εἶμαι ὁ Χριστός. Ὁ Χριστός εἶναι μεταξύ μας, μὰ δὲν τὸν ξεύρετε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς οὔτε τὰ κορδόνια ἀπ' τὰ παπούτσια του νὰ λύσω. Κάνετε ὅμως ὑπομονή· ἐγὼ σὰς βαπτίζω τώρα μὲ νερό. Ἐκεῖνος σὲ λίγο θὰ σὰς βαπτίση μὲ πνεῦμα ἅγιο.

Ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ ἐβάπτιζε τοὺς ἀνθρώπους, ὠνομάσθη *Βαπτιστής*. Ὦνομάσθη *ἀκόμη* καὶ *Προδρόμος*, ἐπειδὴ προετοίμασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμην τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου στίς 7 Ἰανουαρίου.

3. Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου

Ἀρκετὰ χρόνια ὁ Ἰωάννης ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἐβάπτιζε στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη. Αὐστηρὰ καὶ μὲ θάρρος κατηγοροῦσε τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν βασιλιᾶ Ἡρώδη καὶ τὴν γυναῖκα του Ἡρωδιάδα. Τοὺς κατηγοροῦσε γιὰ τίς ἁμαρτίες τους καὶ τοὺς ἐκαλοῦσε νὰ μετανοήσουν. Ἐκεῖνοι ὅμως, ἀντὶ νὰ μετανοήσουν, τὸν ἐμίσησαν καὶ περισσότερο ἢ Ἡρωδιάδα, πού ἔπεισε τὸν Ἡρώδη νὰ φυλακίσῃ τὸν Ἰωάννη.

Ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης ἐξακολουθοῦσε καὶ ἀπὸ τὴν φυλακὴ νὰ κατηγορῇ τὸν Ἡρώδη καὶ τὴν Ἡρωδιάδα.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἡρωδιάδα ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ τὸν θανάτωσῃ. Καὶ ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ.

Μιά μέρα ὁ Ἡρώδης ἐώρταζε τὰ γενέθλιά του. Τὸ παλάτι ἦταν γεμᾶτο καλεσμένους, πού ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν.

Τὴν ὥρα ἐκείνη σηκώθηκε ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδος, ἡ Σαλώμη, καὶ ἐχόρεψε.

Ὁ χορὸς τῆς ἄρεσε τόσο πολὺ στὸν μεθυσμένο Ἡρώδη, ὥστε, ἀφοῦ τὴν συνεχάρη, τῆς ὑποσχέθηκε μὲ ὄρκο ὅτι θὰ

τῆς χάριση ὅ,τι τοῦ ζητήση. Ἀκόμη καὶ τὸ μισό του βασιλεῖο.

Ἡ Σαλώμη χαρούμενη ἔτρεξε καὶ ζήτησε τὴ γνώμη τῆς μητέρας της.

Ἡ Ἡρώδιὰ εἰδειξε τότε ὅλη τὴν κακία τῆς ψυχῆς της.

—Τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου, εἶπε στὴν κόρη της, νὰ ζητήσης.

Ὁ Ἡρώδης, ὅταν ἄκουσε τί ζητοῦσε ἡ Σαλώμη, ταραχθῆκε. Ἦξερε ὅτι ὁ λαὸς ἀγαποῦσε καὶ ἐσέβeto τὸν Ἰωάννη.

Ἦταν ὅμως ἄνθρωπος ἐγωῖστῆς καὶ μικροφιλόδοξος. Γιὰ νὰ μὴν τὸν κατηγορήσουν οἱ καλεσμένοι του, πὼς δὲν ἐκράτησε τὸν ὄρκο, πού ἔδωσε, διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν Ἰωάννη. Ἡ φοβερὴ πράξι ἐγινε τὸ ἴδιο βράδυ καὶ τὸ τίμιον κεφάλι τοῦ Ἰωάννη ἐδόθηκε στὴν Σαλώμη.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννη, ὅταν ἔμαθαν τὸν θάνατο τοῦ διδασκάλου των, πῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν μεθ' ἑαυτῶν.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἦταν ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς Προφῆτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους.

Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἀποκεφάλισι τοῦ Ἰωάννου στὶς 29 Αὐγούστου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

1. Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Παλαιστίνη, ὅπως καὶ ἄλλες χῶρες, ἦτο σκλαβωμένη στοὺς Ρωμαίους.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Ὀκταβιανὸς Αὐγουστος ἠθέλησε νὰ μάθῃ πόσοι κάτοικοι ζοῦσαν στὸ ἀπέραντο βασιλείῳ του.

Ἔστειλε λοιπὸν διαταγὴν στὶς διάφορες χῶρες τοῦ κράτους του καὶ διέταξε νὰ γίνῃ ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ.

Τὴν διαταγὴν τῆς ἀπογραφῆς τὴν ἐπῆρε καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδης ὁ Μέγας, ποὺ ἦτο καὶ αὐτὸς ὑποτελεῖς στοὺς Ρωμαίους.

Αὐτὸς διέταξε ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἰουδαίας νὰ εὐρίσκωνται τὴν ὠρισμένην ἡμέραν στὸν τόπον ποὺ γεννήθηκε ὁ καθένας καὶ ἐκεῖ νὰ ἀπογραφοῦν.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία, ὅπως εἶδαμε, κατοικοῦσαν στὴν Ναζαρέτ.

Γιὰ νὰ ἀπογραφοῦν ὅμως, ἔπρεπε τὴν ὠρισμένην μέραν νὰ εὐρίσκωνται στὴν Βηθλεὲμ, ποὺ ἦταν ἡ πατρίδα τοῦ Ἰωσήφ.

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ καὶ ὕστερα ἀπὸ ἓνα κουραστικὸ ταξίδι ἔφθασαν στὴν Βηθλεέμ.

Πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ βροῦν ἓνα ξενοδοχεῖο ἢ κάποιο δωμάτιο σὲ σπίτι, νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὸν κόπο τοῦ μακρινοῦ ταξιδιοῦ τους.

Μάταια ὅμως ἐκτύπησάν τισ πόρτες. Ἦσαν τόσο πολλοί

Ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

αὐτοὶ ποὺ ἦλθαν νὰ ἀπογραφοῦν, ὥστε γέμισαν καὶ τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ σπίτια.

Εἶχε νυκτώσει πλέον καλά, ὅταν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία, γυρεύοντας δωμάτιο ἀπὸ δρόμο σὲ δρόμο, βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν μικρὴ πόλι, στὴν ἐξοχή.

Ἐκεῖ ὑπῆρχε μιὰ σπηλιά, στὴν ὁποία οἱ κάτοικοι ἐφύλαγαν τὰ ζῶα τους.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσαν νὰ

βροῦν κάτι καλύτερο, ἀπεφάσισαν νὰ περάσουν τὴν νύκτα τους στὴν σπηλιὰ ἐκεῖνη.

Μπῆχαν μέσα καὶ τακτοποιήθηκαν ὅσο μπορούσαν καλύτερα.

Ἡ νύκτα προχωροῦσε καὶ τὸ σκοτάδι γινόταν πυκνότερο. Τὰ φῶτα τῆς Βηθλεεμ ἔσβησαν ἕνα-ἕνα. Οἱ ἄνθρωποι κουρασμένοι ἀπὸ τὸν καθημερινὸ κόπο ἐκοιμῶντο.

Ἡσυχία παντοῦ. Μόνο κάπου κάπου ἕνα ἀπαλὸ βέλασμα ἢ ἕνας γλυκὸς ἤχος κουδουνιοῦ ἐτάραζε τὴν ἡσυχία τῆς νύκτας. Ἦσαν τὰ πρόβατα, ποὺ ἐφύλαγαν οἱ βοσκοὶ στὸ διπλανὸ λόφου.

Ξαφνικά, θὰ ἦταν μεσάνυχτα, ἕνα ἀπαλὸ οὐράνιο θεϊκὸ φῶς ἐσκέπασε τὴν σπηλιὰ.

Συγχρόνως ἄλλο φῶς, τὸ ἴδιο ἀπαλὸ, καὶ οὐράνιο, ξεχύθηκε μέσα ἀπὸ τὴν σπηλιὰ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία ἔφερε στὸν κόσμου τὸν μικρὸ Ἰησοῦ, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Παρθένος ἐσπαργάνωσε πρόχειρα τὸν Ἰησοῦ καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε κούνια, τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ φάτνη, δηλαδὴ στὸ παχνὶ ποὺ βάζουν τὴν τροφὴ τῶν ζώων.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοιξαν καὶ οἱ οὐράνοί. Μέσα σὲ λαμπρὸ φῶς ἐφάνησαν νὰ φτερουγίζουν χιλιάδες ἄγγελοι, ποὺ ἔψαλλαν μὲ μελωδικὴ φωνή:

—Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Οἱ βοσκοί, ποὺ φύλαγαν στὴν πλαγιά τοῦ λόφου τὰ πρόβατα, ἀπόρησαν ὅταν εἶδαν νὰ φέγγῃ ἡ σπηλιὰ. Ἀλλὰ ἡ ἀπορία τους ἔγινε ἀβάστακτος φόβος, ὅταν εἶδαν τοὺς οὐρανοὺς ἀνοικτοὺς καὶ τίς χιλιάδες τῶν ἀγγέλων νὰ φτερουγίζουν καὶ ἀκουσαν τοὺς μελωδικοὺς ψαλμούς των.

Ἀλλὰ νά! ἕνας ἄγγελος μὲ διπλωμένα τὰ φτερά στάθηκε μπροστά τους καὶ τοὺς εἶπε :

—Μὴ φοβᾶσθε. Ἡ ἀποψινὴ βραδυὰ εἶναι βραδυὰ χα-

ρᾶς για ὅλους. Γιατι στη σπηλιά, πού βλέπετε νά λάμπη, γεννήθηκε ὁ Χριστός, πού θά σώση τόν κόσμο ἀπό τήν ἁμαρτία. Πηγαίνετε νά τόν προσκυνήσετε.

Καί ὁ Ἄγγελος χάθηκε.

Οἱ ποιμένες χαρούμενοι ἔφθασαν στήν σπηλιά. Προσκύνησαν μέ εὐλάβεια τόν μικρό Χριστό καί ἐδόξασαν τόν Θεό, πού ἔστειλε στόν κόσμο τόν Υἱόν του, για νά χαρίση στούς ἀνθρώπους τήν εἰρήνη καί τήν εὐτυχία.

Τή γέννησι τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐκκλησία μας τήν ἑορτάζει στίς 25 Δεκεμβρίου, ὅποτε ψάλλομε τὸ παρακάτω τροπάριο:

*Ἡ γέννησίς Σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως.
Ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες
ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο
Σὲ προσκυνεῖν τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης
καί Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν.
Κύριε, δόξα Σοι.*

2. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ

Πέρασαν ὀκτῶ ἡμέρες ἀπὸ τήν γέννησι τοῦ Χριστοῦ καί ἡ Παναγία μέ τόν Ἰωσήφ, σύμφωνα μέ τήν συνήθεια τῶν Ἑβραίων, τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ.

Ἦστερα ἀπὸ 40 μέρες τὸν ἐπῆγαν στὸ Ναὸ για νά πάρουν τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Στὸ Ναὸ ὑπηρετοῦσε ἓνας πολὺ γέρος καί εὐσεβῆς ἱερεὺς, ὁ Συμεών. Αὐτὸς στίς προσευχῆς του παρακαλοῦσε πάντα τὸ Θεὸ νά τὸν ἀξιῶσῃ νά δῇ πρῶτα τὸ Χριστὸ καί ὕστερα νά πεθάνῃ.

Ὅταν εἶδε τήν Παναγία μέ τὸν Χριστὸ στήν ἀγκαλιά

της, φωτίσθηκε ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο καὶ κατάλαβε πὼς τὸ παιδάκι αὐτὸ ἦτο ὁ Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου. Πλη-

Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου

σίασε τότε καὶ μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι καὶ χαρὰ ἐπῆρε τὸν μικρὸ Χριστὸ στὴν ἀγκαλιά του.

Ἔψωσε ὕστερα τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε:

— Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μ' ἀξίωσες νὰ δῶ τὸν νιό Σου, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Τώρα πιά ἄς πεθάνω.

Τὴν ἑορτὴ αὐτὴ τὴν ὀνομάζομε Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐκκλησία μας τὴν ἑορτάζει στὶς 2 Φεβρουαρίου.

3. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων

Τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστός, στὴν Ἀνατολὴ φάνηκε ἓνα λαμπερὸ καινούργιο ἀστέρι.

Οἱ σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς, πού ἐλέγοντο καὶ Μάγοι, ἐπερίμεναν καὶ αὐτοὶ τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Ὄταν εἶδαν στὸν οὐρανὸ τὸ λαμπερὸ ἀστέρι, κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

Τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ἀπεφάσισαν, μὲ ὁδηγὸ τὸ ἀστέρι, νὰ πᾶνε νὰ προσκυνήσουν τὸν Χριστό.

Ἐφόρτωσαν λοιπὸν τίς καμῆλες τους μὲ πλούσια δῶρα

Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων

καὶ ξεκίνησαν. Ἡμέρες καὶ νύκτες περπατοῦσαν ἀδιάκοπα. Τὸ ἀστέρι τοὺς ὡδηγοῦσε πάντα.

Κάποια μέρα ἔφθασαν κουρασμένοι στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ μὲ ἀγωνία ρωτοῦσαν νὰ μάθουν, ποῦ ἀκριβῶς γεννήθηκε ὁ καινούργιος βασιλιᾶς.

Παρουσιάστηκαν καὶ στὸν βασιλιᾶ Ἡρώδη.

Ἐκεῖνος, σὰν ἄκουσε πῶς γεννήθηκε καινούργιος βα-

σιλιᾶς, ταράχθηκε. Φοβήθηκε μήπως ὁ νέος βασιλιᾶς τοῦ πάρη τὴν βασιλεία.

Ἐρώτησε λοιπὸν με ἀγωνία τοὺς Μάγους, πότε εἶδαν τὸ ἀστέρι. Ἦθελε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ἐξακριβώσῃ πόσου καιροῦ θὰ ἦταν ὁ Ἰησοῦς.

Ἐπειτα κάλεσε τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς, ποὺ μελετοῦσαν τὰ ἱερὰ βιβλία, καὶ τοὺς ἐρώτησε. Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν, πὼς σύμφωνα με τὶς γραφές ὁ Χριστὸς θὰ γεννηθῇ στὴ Βηθλεέμ.

Ἐκεῖ ἔστειλε τοὺς Μάγους, ἀφοῦ τοὺς εἶπε:

— Πηγαίνετε ἐσεῖς νὰ προσκυνήσετε καὶ στὸν γυρισμὸ περάσετε πάλι ἀπὸ δῶ νὰ μοῦ πῆτε, γιὰ νὰ πάω καὶ ἐγὼ νὰ τὸν προσκυνήσω.

Ὁ Ἡρώδης βέβαια δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ προσκυνήσῃ τὸ Χριστό· ἤθελε μόνο νὰ μάθῃ με ἀκριβεία σὲ ποιοὶ σπίτι μένει, γιὰ νὰ στείλῃ κατόπιν στρατιῶτες νὰ σκοτώσουν τὸν μικρὸ Χριστό.

Οἱ Μάγοι ἔφθασαν στὴν Βηθλεέμ καὶ εὐτυχία πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τους, ὅταν εἶδαν τὸ ἀστέρι νὰ στέκεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπου βρισκόταν ὁ μικρὸς Χριστός.

Μπῆκαν με εὐλάβεια. Γονάτισαν μπροστὰ στὸ μικρὸ Χριστούλη καὶ τοῦ προσέφεραν πλούσια δῶρα. Χρυσάφι, λιβάνι καὶ σμύρνα.

Τὸ βράδυ ἔμειναν στὴ Βηθλεέμ. Στὸν ὕπνο τους ὅμως εἶδαν ἓνα ἄγγελο, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε νὰ μὴ γυρίσουν στὸν Ἡρώδη, γιὰτι ἔχει σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ νὰ πᾶνε στὴν πατρίδα τους ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ Μάγοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ ἄλλον δρόμο στὴν πατρίδα τους.

4. Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν Μάγων παρου-

σιάσθηκε στὸν Ἰωσήφ ἕνα ἀγγελὸς καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἰωσήφ, πάρε τὸ παιδί καὶ τὴν Μαρία καὶ φύγε ἀμέσως γιὰ τὴν Αἴγυπτο, γιατί ὁ βασιλιᾶς Ἑρώδης θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰησοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰωσήφ σαμάρωσε τὸ γαϊδουράκι του.

Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο

ἀνέβασε ἐπάνω τὴν Παρθένο Μαρία μὲ τὸν Ἰησοῦ στὴν ἀγκαλιά της καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Τὸ ταξίδι ἦταν δύσκολο καὶ κουραστικό, καὶ κράτησε ἀρκετὲς ἡμέρες. Τέλος ἡ ἅγια οἰκογένεια ἔφθασε στὶς ὄχθες τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Νείλου, καὶ ἐγκαταστάθηκε τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἑρώδης ἐπερίμενε ἀρκετὲς ἡμέρες τὸν γυρισμὸ τῶν Μάγων. Ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν ἐφάνηκαν.

Κατάλαβε τότε πὼς τὸν ἐγέλασαν καὶ θύμωσε πολὺ. Σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ σκοτώσῃ τὸν καινούργιο βασιλιᾶ. Ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε ποιὸς ἦτο.

Διέταξε τότε τούς στρατιῶτες του νὰ πᾶνε στὴν Βηθλεὲμ καὶ νὰ σφάζουν ὅλα τὰ ἀγοράκια, ποὺ εἶχαν ἡλικία μέχρι δύο ἐτῶν.

Φωνές καὶ κλάματα σκέπασαν σὲ λίγο τὴν μέχρι τότε ἡσυχὴ μικρῆ πόλι. Οἱ σκληροὶ στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη ἔσφαζαν ὅλα τὰ ἀγοράκια.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἄφησε ἀτιμώρητο τὸν Ἡρώδη, καὶ τοῦ ἔστειλε φοβερὴ ἀρρώστεια. Τρομερὲς πληγὲς ἔσκέπασαν ὅλο του τὸ κορμὶ καὶ ἀφοῦ βασανίστηκε δυὸ χρόνια πέθανε.

Τότε παρουσιάσθηκε πάλι ὁ Ἄγγελος στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὁ Ἡρώδης πέθανε. Μπορεῖς νὰ πάρῃς τὴν Μαρία καὶ τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ γυρίσετε στὴν πατρίδα σας.

Ὁ Ἰωσήφ ἔκανε ὅπως τὸν ἐπρόσταξε ὁ Ἄγγελος. Ὅταν ὅμως ἔμαθε πῶς στὴν θέσι τοῦ Ἡρώδη βασιλεύει ὁ σκληρὸς γιὸς του Ἀρχέλαος, δὲν ἐπῆγε στὴν Βηθλεὲμ, ἀλλὰ ἐγκαταστάθηκε στὴν Ναζαρέτ. Διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς ὠνομάσθη Ναζωραῖος.

5. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς στὸ Ναὸ

Τὰ χρόνια κυλοῦσαν εὐτυχισμένα στὸ ἡσυχὸ σπιτάκι τῆς Παρθένου Μαρίας στὴν Ναζαρέτ καὶ ὁ Ἰησοῦς μεγάλωνε.

Ὅταν ἔγινε δώδεκα ἐτῶν, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία τὸν ἐπῆραν γιὰ πρώτη φορὰ μαζί τους στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα.

Τὸ Πάσχα ἦτο ἡ μεγαλύτερη ἑορτὴ τῶν Ἑβραίων καὶ χιλιάδες εὐσεβεῖς προσκυνηταὶ μαζεύονταν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐώρταζαν στὸ μεγάλο ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα διαρκοῦσε ἑπτὰ ἡμέρες.

Ὅταν ἐτελείωσε ὁ ἐορτασμὸς τοῦ Πάσχα, ὁ Ἰωσήφ καὶ

ἡ Μαρία, μαζί με πολλοὺς ἄλλους προσκυνητὰς ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ καὶ τὶς ἄλλες πόλεις τῆς Γαλιλαίας, ἐπῆραν εὐχαριστημένοι τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Μπροστὰ πῆγαιναν τὰ παιδιὰ καὶ πιὸ πίσω οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες. Κάποια στιγμή ἡ Μαρία εἶδε πὼς ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν στὴν συντροφιά τῶν παιδιῶν. Μὲ ἀγωνία ρώ-

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς εἰς τὸν Ναὸν

τησε τοὺς φίλους του, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε. Τότε τρομαγμένη γύρισε μετὰ τὸν Ἰωσήφ πίσω στὰ Ἱεροσόλυμα. Τρεῖς ἡμέρες τὸν ἐζητοῦσαν στὰ συγγενικά καὶ φιλικὰ τους σπίτια.

Τέλος ἐπῆγαν νὰ ρωτήσουν καὶ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ.

Καὶ ἐκεῖ ξαφνιασμένοι εἶδαν τὸν μικρὸ Ἰησοῦ καθισμένο ἀνάμεσα στοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς σοφοὺς δασκάλους. Συζητοῦσε μαζί τους καὶ ἀπαντοῦσε τόσο σοφά, ὥστε ὅλοι τὸν ἄκουαν μεθ' ἑαυμάσμο.

Ἡ Θεοτόκος με λαχτάρα ἔτρεξε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ με παράπονο τοῦ εἶπε :

— Γιατί, παιδί μου, τὸ ἔκαμες αὐτό ; Τρεῖς μέρες σὲ γυρεύομε.

— Μὰ γιατί με γυρεύατε ; ἀπάντησε ὁ Χριστός. Δὲν ξέρατε ὅτι πρέπει νὰ μένω στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου ;

Ἄλλοι ἀπόρησαν, σὰν ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά. Ἡ Παναγία κράτησε βαθιὰ στὴν ψυχὴ της τὰ λόγια αὐτά τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἀκολούθησε τὴν μητέρα του καὶ σὲ λίγες ἡμέρες ἐγύρισαν πίσω στὴν Ναζαρέτ.

6. Ἡ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε τριάντα ἐτῶν, ἐπῆγε στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη νὰ τὸν βαπτίσῃ.

Ἐκεῖνος ξαφνιάστηκε.

— Ἐγώ, Κύριε, εἶπε ἐκεῖνος, ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ Σένα, καὶ Σὺ ἔρχεσαι σὲ μένα ;

Μὰ ὁ Χριστὸς με γλυκύτητα τὸν ἐβεβαίωσε, πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Ἰωάννης ἐδέχθηκε.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο ὁ Ἰωάννης, με χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι, ἐβάπτισε τὸν Ἰησοῦ στὰ ἤσυχα νερά τοῦ Ἰορδάνη. Τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Ἰησοῦς ἔβγαине ἀπὸ τὸ νερὸ ἔγινε κάτι θαυμαστό. Ἄνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὰν περιστέρι κατέβηκε στὸ θεῖο κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ. Συγχρόνως ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια ἡ φωνὴ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ποὺ ἐβεβαίωσε : « Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ ἠδύκχησα ». (Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου γιός).

Τὴν βάπτισις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν λέμε καὶ Θεοφάνεια, γιατί φανερώθηκε ὁ Πανάγαθος Θεός, ποὺ ἐβεβαίωσε πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀγαπημένος Του γιός. Φανερώθηκε ἐπίσης καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ κατέβηκε σὰν περιστέρι ἀπὸ τὸν οὐρανό. Δηλαδή φανερώθηκε στὸ θεῖο

κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἁγίον Πνεῦμα.

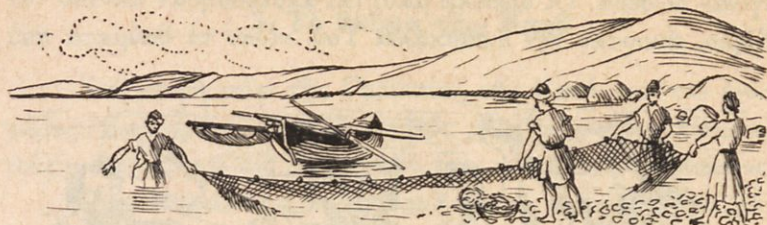
Τὴν ἑορτὴ αὐτὴ τὴν λέμε ἀκόμη καὶ Φῶτα, γιὰ τὰ παλαιὰ χρόνια συνήθιζαν οἱ Χριστιανοὶ αὐτὴ τὴν ἡμέρα νὰ βα-

Ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ

πτίζωνται, δηλαδὴ νὰ παίρνουν τὸ ἀληθινὸ φῶς, ποῦ εἶναι ὁ Χριστός. Τὰ Θεοφάνεια τὰ ἑορτάζουμε στὶς 6 Ἰανουαρίου καὶ ψάλλουμε τὸ παρακάτω ἀπολυτίκιο.

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου Σου, Κύριε,
ἢ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις.
Τοῦ γὰρ γεννήτορος ἢ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι,
ἀγαπητόν Σε Υἱὸν ὀνομάζουσα.
Καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς
ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.
Ὁ ἐπιφανείς, Χριστέ ὁ Θεός,
καὶ τὸν κόσμον φωτίσας. δόξα Σοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ὁ Ἰησοῦς ἐκλέγει τοὺς μαθητὰς του

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού βαπτίσθηκε ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε τὴ διδασκαλίαν του γιὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Περνοῦσε ἀπὸ τίς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς Γαλιλαίας καὶ μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν του ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι ἔφθασε στὶς ὄχθες τῆς καταγάλανης λίμνης Τιβεριάδος καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς ἀπλοῖκούς ψαράδες.

Ἐκεῖ ἐγνώρισε τὰ δύο ἀδελφία, τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὸν Σίμωνα καὶ τοὺς ἐκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ νὰ γίνουν μαθηταὶ του. Ἐκεῖνοι χαρούμενοι ἄφησαν τὰ δίκτυα τοὺς καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Ὁ Ἀνδρέας, πού ἦταν καὶ μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἐπειδὴ τὸν ἐκάλεσε πρῶτον ὁ Ἰησοῦς, λέγεται καὶ Πρωτόκλητος. Τὸν Σίμωνα ὁ Χριστὸς τὸν ὠνόμασε Πέτρο.

Σὲ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς ἐκάλεσε τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τὰ παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου.

Τὴν ἄλλη μέρα κοντὰ στὸ χωριουδάκι Βηθσαϊδὰ ἐκάλεσε τὸν Φίλιππον καὶ αὐτὸς ἔφερε καὶ τὸν φίλον του Ναθαναὴλ.

Σιγὰ σιγὰ ἐκάλεσε καὶ ἄλλους, ὥσπου οἱ μαθηταὶ του

ἔγιναν δώδεκα. Οἱ δώδεκα μαθηταὶ ἀκολούθησαν παντοῦ τὸν Κύριο, ἄκουσαν τὴν διδασκαλίαν Του, εἶδαν τὰ θαύματα τοῦ

Ὁ Ἰησοῦς ἐκλέγει τοὺς μαθητὰς του

ἔκανε καὶ ἀργότερα διέδωσαν τὴν διδασκαλίαν του σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Οἱ δώδεκα μαθηταὶ ἦσαν οἱ ἐξῆς:

Ὁ Ἀνδρέας ὁ λεγόμενος καὶ πρωτόκλητος καὶ ὁ ἀδελφός του Σίμων, τοῦ ὀνομάσθη Πέτρος.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης τὰ παιδιά τοῦ Ζεβεδαίου.

Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ναθαναήλ.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ Λεβαῖος παιδιά τοῦ Ἀλφαίου.

Ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Ματθαῖος. Ὁ Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

2. Τὸ θαῦμα τῆς Κανᾶ

Στὴ μικρὴ πόλι τῆς Γαλιλαίας, τὴν Κανᾶ, γινόταν ἕνας γάμος. Καλεσμένοι ἦσαν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν μητέρα του καὶ τοὺς μαθητάς του καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως.

Ὅταν ἐτελείωσε ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, οἱ καλεσμένοι κάθισαν σὲ πλούσιο τραπέζι. Ἀρκετὴ ὥρα ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν.

Ὁ Χριστὸς μετατρέπει τὸ νερὸ σὲ κρασί

Κάποια στιγμή οἱ γονεῖς τῶν νεονύμφων εἶδαν πὼς ἐτελείωσε τὸ κρασί. Ἐστειλαν νὰ ἀγοράσουν ἄλλο. Ἡ ὥρα ὅμως ἦτο περασμένη καὶ τὰ καταστήματα κλειστά. Κρασί δὲν εὔρισκαν πουθενὰ καὶ στενοχωρημένοι δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν.

Ἡ Παναγία κατάλαβε τὴν στενοχώρια τους καὶ τὴν εἶπε στὸν Ἰησοῦ. Ἐκάλεσε ἔπειτα καὶ τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς εἶπε νὰ κάμουν ὅ,τι θὰ τοὺς εἰπῇ ὁ Ἰησοῦς.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦσαν ἕξ μεγάλες στάμνες. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε

στούς ὑπηρετές νὰ τίς γεμίσουν νερό. Ἐπειτα τίς εὐλόγησε καί εἶπε στούς ὑπηρετές.

— Δώστε τώρα στούς καλεσμένους νὰ πιοῦν.

Ἐκπληκτοί οἱ ὑπηρετές εἶδαν, ὅτι οἱ στάμνες τώρα, ἀντί νεροῦ, εἶχαν θαυμάσιο κρασί. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ τὸ μοιράζουσαν στούς καλεσμένους.

Ἐκεῖνοι, μόλις ἐγεύθησαν, εἶδαν ὅτι τὸ κρασί αὐτὸ ἦταν πολὺ καλύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ἀρχισαν τότε νὰ πειράζουσαν τὸν γαμβρὸ καί νὰ τοῦ λένε:

— Τὸ καλὸ κρασί προσφέρουσαν πρῶτα καί ὄχι, ὅπως ἔκανες ἐσύ, στὸ τέλος.

Ὁ γαμβρὸς παραξενεύτηκε. Ρώτησε τοὺς ὑπηρετές τί ἔγινε. Καί ἐκπληκτός ἔμαθε πῶς ἔγινε τὸ κρασί. Καί ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἔμαθαν ὅλοι γιὰ τὸ θαῦμα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θαῦμα, πού ἔκαμε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί φανέρωσε τὴν θεία του δύναμι στούς μαθητάς του. Καί ἐκεῖνοι πίστεψαν πῶς ἀληθινὰ ἦταν Ἰῶς τοῦ Θεοῦ.

3. Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας

Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς του ἐπήγαιναν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καί ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους.

Μιά μέρα, τὴν ὥρα πού ἔμπαιναν στὴ μικρὴ πόλι Ναῖν, συνήντησαν μιὰ κηδεῖα. Εἶχε πεθάνει τὸ μονάκριβο παιδί μιᾶς χήρας. Κόσμος πολὺς ἀκολουθοῦσε περίλυπος τὴν κηδεῖα. Ἡ δυστυχισμένη μάνα θρηνοῦσε σπαρακτικὰ τὸν χαμὸ τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Ὁ Ἰησοῦς συγκινήθηκε. Πλησίασε τὴν πονεμένη μητέρα καί τῆς εἶπε :

— Μὴν κλαῖς. Ἐπειτα πλησίασε τὸ νεκρὸ παιδί, τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καί τοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, σήκω ἐπάνω.

Τρόμος στήν ἀρχή καί ἔπειτα χαρά καί ἐνθουσιασμός ἐγέμισαν τίς ψυχές ὄλων, ὅταν εἶδαν τὸ νεκρὸ παιδί νὰ σηκώνεται στή στιγμή καί νὰ ἀρχίζει νὰ μιλά.

Ἡ μάνα μὲ δάκρυα χαρᾶς τὸ ἔσφιξε θερμὰ στήν ἀγκα-

— Παιδί μου, σήκω ἐπάνω

λιά της καί ἔπειτα γονάτισε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καί τὸν εὐχαρίστησε.

Τὸ θαῦμα μαθεύτηκε γρήγορα στὰ γύρω μέρη καί ὅλοι ἐδόξαζαν τὸν Θεόν καί ἔτρεχαν νὰ γνωρίσουν τὸν Ἰησοῦ.

4. Ἡ ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς του ἔφθασε στήν πόλι *Καπερναούμ*.

Οἱ κάτοικοι, ὅταν ἔμαθαν τὸν ἐρχομὸ του, ἄφησαν τίς δουλειές τους καί χαρούμενοι τὸν ἐτριγύρισαν νὰ ἀκούσουν τὴν

θεία διδασκαλία του. Μά ξαφνικά ένας άνθρωπος βιαστικός παραμέρισε τὸν κόσμο, πλησιάζει τὸν Ἰησοῦ καὶ γονατίζει μπροστά του.

Εἶναι χλωμὸς καὶ τὰ μάτια του βουρκωμένα. Ἦτο ὁ Ἰάειρος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς.

— Κύριε, λυπήσου με. Ἐχω ἓνα μόνο κοριτσάκι, καὶ αὐτὸ τὸ ἄρρωστο βαριά. Ψήνεται, Κύριε, ἀπὸ τὸν πυρετὸ κι ἀπὸ

— Μὴ κλαῖτε. Τὸ κοριτσάκι δὲν πέθανε ...

στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ πεθάνη. Ἔλα, σὲ παρακαλῶ, στὸ σπίτι μου νὰ τὸ κάνης καλά.

Ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐλυπήθη καὶ πρόθυμα τὸν ἀκολούθησε.

Πίσω τους ἀκολούθησε καὶ ὅλος ὁ κόσμος.

Δὲν εἶχαν προχωρήσει πολὺ, ὅταν ἔφθασε λαχανιασμένος ἓνας ὑπηρέτης, πὺ μὲ κλάματα εἶπε στὸν Ἰάειρο:

— Τὸ κοριτσάκι πέθανε. Μὴν κουράζης ἄδικα τὸν διδάσκαλο.

“Όταν άκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ καυμένος ὁ Ἰάειρος ταράχθηκε. Τὰ βουρκωμένα μάτια του ξέσπασαν καὶ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά του. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

Ἐκεῖνος Ἰησοῦς ἄπλωσε τότε προστατευτικὰ τὸ ἅγιό του χέρι στὸν Ἰάειρο καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὴ φοβᾶσαι. Πίστευε μόνον καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ.

Σὲ λίγο ἔφθασαν στὸ σπίτι. Σπαρακτικὰ κλάματα ἀκούονταν ἀπὸ μέσα. Ἐκεῖνος Ἰησοῦς ἐπροχώρησε στὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς καὶ μὲ φωνὴ γλυκειὰ εἶπε :

— Μὴ κλαῖτε. Τὸ κορίτσι δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται.

“Όλοι τὸν ἐκοίταζαν παράξενα, γιὰτὶ ἐγνώριζαν καλὰ πῶς τὸ κοριτσάκι εἶχε πεθάνει.

Ἐκεῖνος Ἰησοῦς παρεκάλεσε τότε ὅλους νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἐκράτησε μόνον τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο. Ἐπίασε ἔπειτα τὸ χέρι τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, σήκω !

Κατάπληκτοι ὅλοι εἶδαν τὸ κοριτσάκι νὰ ἀνοίγῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ σηκώνεται.

Ἐκεῖνος Ἰησοῦς παρέδωσε τὸ κοριτσάκι στοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴν εἰποῦν σὲ κανένα τίποτε.

“Όμως σὲ λίγο τὸ θαῦμα διαδόθηκε σ’ ὅλη τὴν πόλι καὶ στὰ περὶχωρά καὶ ὅλοι ἐθαύμασαν καὶ δόξασαν τὸν Θεό.

5. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Μιὰ ἀπὸ τίς φοβερῶτερες ἀρρώστειες ποὺ βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἡ λέπρα. Εἶναι τόσο φοβερή, ὥστε οἱ ἀρρωστοὶ ἀναγκάζονται νὰ μένουν μακριὰ ἀπὸ τίς πόλεις καὶ τὰ χωριά, γιὰ νὰ μὴν κολλοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι.

Μιὰ μέρα ὁ Χριστὸς ἐπερνοῦσε μὲ τοὺς μαθητὰς του καὶ πολὺ κόσμος ἀπὸ ἓνα ἐρημικὸ μέρος. Στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη

ἔμεναν δέκα λεπροί. Εἶδαν τὸν κόσμον ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μακριὰ καὶ περιέργοι ρώτησαν νὰ μάθουν τί συμβαίνει. Ὅταν

— Πηγαίνε στὸ σπίτι σου. Ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε

ἔμαθαν πὼς περνάει ὁ Χριστός, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν μὲ ὄση δύναμι τὸς εἶχε ἀφήσει ἡ ἀρρώστεια :

— Ἰησοῦ Χριστέ, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησέ μας, σῶσε μας!

Ὁ Χριστὸς τοὺς ἐλυπήθηκε καὶ τοὺς εἶπε:

— Πηγαίνετε στοὺς ἱερεῖς νὰ σᾶς ἐξετάσουν.

Εἶπε αὐτὰ ὁ Χριστός, γιατί οἱ ἱερεῖς τὰ χρόνια ἐκεῖνα εἶχαν καὶ ἱατρικὰς γνώσεις. Ὅταν κανένας λεπρὸς γινόταν καλά, αὐτοὶ ἔδιναν τὴν ἄδεια νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του.

Οἱ λεπροί, ὅταν ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ἂν καὶ δὲν εἶχαν θεραπευθῆ, ἐξεκίνησαν νὰ βροῦν τοὺς ἱερεῖς. Στὸ δρόμο ὅμως ἐθεραπεύθησαν ὅλοι.

Χαρούμενοι παρουσιάσθησαν στοὺς ἱερεῖς, ἐπῆραν τὴν ἄδειά τους καὶ ἀμέσως ἐγύρισαν στὰ σπίτια τους.

Μόνο ὁ ἕνας, ἀντὶ νὰ πάη στὸ σπίτι του, γύρισε πίσω, βρῆκε τὸν Χριστό, ἔπεσε μὲ εὐγνωμοσύνη στὰ πόδια του καὶ τὸν εὐχαρίστησε θερμά. Αὐτὸς ἦταν Σαμαρείτης.

Ὁ Χριστὸς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ Σαμαρείτη, λυπήθηκε ὅμως γιὰ τὴν ἀχαριστία τῶν ἄλλων ἑννέα καὶ εἶπε στοὺς μαθητὰς του:

— Μόνο αὐτὸς ποὺ εἶναι ξένος, Σαμαρείτης, γύρισε νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ. Οἱ ἄλλοι ἑννέα, ποὺ ἦσαν καὶ Ἰουδαῖοι, μήπως δὲν γιαιτρεύτηκαν; Γιατὶ δὲν ἐγύρισαν;

Ἔπειτα εἶπε στὸν Σαμαρείτη:

— Πήγαινε στὸ σπίτι σου. Ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε.

6. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη μὲ τοὺς μαθητὰς του ἀρκετὲς πόλεις καὶ χωριά τῆς Γαλιλαίας, ξαναγύρισε στὴν Καπερναοῦμ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ὅταν τὸ ἔμαθαν, ἄφησαν τὶς δουλειές τους καὶ ἔτρεξαν στὸ σπίτι, ποὺ ἔμενε, νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ ἀκούσουν τὴν θεία διδασκαλία του. Τόσος ἦταν ὁ κόσμος ποὺ μαζεύθηκε, ὥστε τὸ σπίτι γέμισε μέχρι τὴν ἐξώπορτα καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ μέσα. Πολλοὶ ἐστέκοντο στὴν ἐξώπορτα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ προσπαθοῦσαν νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου.

Σὲ λίγο ἔφθασαν στὴν πόρτα καὶ τέσσαρες ἄνθρωποι, ποὺ κουβαλοῦσαν σὲ ἓνα φορεῖο ἓναν παραλυτικό. Σὰν εἶδαν τὸν τόσο κόσμο, στάθηκαν μὲ ἀμηχανία. Ἦθελαν νὰ περάσουν μέσα τὸν παραλυτικό νὰ τὸν ἰδῇ ὁ Χριστός. Ἦσαν βέβαιοι πὼς θὰ τὸν ἔκανε καλά. Ἀλλὰ πὼς νὰ μποῦν; Παρεκάλεσαν τὸν κόσμο νὰ κἀνῃ λίγο τόπο νὰ περάσουν, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο. Ἀπ' τὰ παράθυρα τὸ ἴδιο.

Τότε σκαρφάλωσαν στὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀνέβασαν μὲ σχοινιά τὸν παραλυτικό. Ἔπειτα ἔβγαλαν τὰ κερα-

μίδια και κατέβασαν με τὰ σχοινιά τὸν παραλυτικὸ στὸ δωμάτιο ποῦ ἦταν ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστός, σὰν εἶδε τὴν τόση πίστι τοῦ παραλυτικοῦ, τοῦ εἶπε με συμπόνια:

— Παιδί μου, οἱ ἁμαρτίες σου συγχωρέθηκαν.

Μέσα στὸ δωμάτιο ἦσαν μερικοὶ Γραμματεῖς καὶ Φα-

— Παιδί μου, οἱ ἁμαρτίες σου συγχωρέθηκαν

ρισαῖοι, ποὺ ἀπὸ φθόνου γιὰ τὸν Χριστὸ εἶπαν με τὸ νοῦ τους:

— «Ποιὸς εἶναι τάχα αὐτὸς ποὺ συγχωραεῖ τις ἁμαρτίες. Αὐτὸ μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὸ κάμη ».

Ὁ Κύριος, σὰν παντογνώστης ποὺ εἶναι, κατάλαβε τις σκέψεις τους καὶ τοὺς εἶπε :

— Γιατί κάνετε τέτοιες σκέψεις ; Ποιὸ εἶναι πιὸ εὐκολο, νὰ πῶ ὅτι συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες τοῦ παραλυτικοῦ ἢ νὰ τοῦ εἰπῶ νὰ σηκωθῆ, νὰ πάρη τὸ κρεβάτι του καὶ νὰ περιπατήσῃ. Μὰ γιὰ νὰ σᾶς δείξω πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ

ἀμαρτίες νά συγχωρῶ καί ἀρρώστειες νά θεραπεύω, ἀκοῦστε τί θά πῶ.

Καί ἀμέσως γυρίζει στόν παραλυτικό καί τοῦ λέει:

— Παιδί μου, σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καί πήγαινε στό σπίτι σου.

Ὁ παραλυτικός ἀμέσως ἐθεραπεύθηκε. Σηκώθηκε ὀρθιος, ἐπῆρε τὸ κρεβάτι του στόν ὄμο καί ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Ἰησοῦ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του.

Ὅλοι ἐθαύμασαν καί ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

7. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου

Πολὺ γρήγορα ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης ἔμαθαν γιὰ τὸ θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἔτρεχαν οἱ ἀνθρώποι νά ἀκούσουν τὴν θείαν διδασκαλίαν του καί νά γιαιτρευθοῦν ἀπὸ τίς ἀρρώστειες των, ἐντόπιοι καί ξένοι.

Στὴν Καπερναοὺμ ὑπηρετοῦσε ἓνας Ρωμαῖος ἀξιωματικός, ποὺ εἶχε τὸν βαθμὸ τοῦ ἑκατοντάρχου. Δηλαδή εἶχε στίς διαταγές του ἑκατὸ στρατιώτας. Μὲ αὐτοὺς ἐφύλαγε τὴν Καπερναοὺμ καί τὰ περίχωρα.

Ὁ ἑκατόνταρχος αὐτὸς εἶχε ἓνα δοῦλο, ποὺ τὸν ὑπηρετοῦσε. Μιὰ μέρα ὁ δοῦλος ἀρρώστησε βαριά. Ἦταν βέβαια εὐκόλο στόν ἑκατόνταρχο νά διώξῃ τὸν ἀρρωστο δοῦλο καί στὴ θέσι του νά πάρῃ ἄλλον, γερό. Ἀλλὰ εἶχε εὐγενικὴ καρδιά γεμάτη καλωσύνη καί συμπόνια γιὰ τὸν ἀρρωστο δοῦλο του. Γι' αὐτό, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὴν Καπερναοὺμ, ἔτρεξε νά τὸν παρακαλέσῃ γιὰ τὸν δοῦλο του.

— Κύριε, εἶπε στόν Ἰησοῦ μὲ σεβασμὸ, σέ παρακαλῶ θερμὰ νά γιαιτρέψῃς τὸν δοῦλο μου.

Ὁ Ἰησοῦς συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔδειχνε ὁ ἑκατόνταρχος γιὰ τὸν δοῦλο του.

— Πᾶμε στό σπίτι σου νά τὸν γιαιτρέψω, τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νά σέ δεχθῶ στό σπίτι

μου, ἀπάντησε ταπεινά ὁ ἑκατόνταρχος. Γνωρίζω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου, πὼς γιὰ νὰ κάνω κάτι διατάσσω τοὺς στρατιῶτες μου καὶ αὐτοὶ ἐκτελοῦν πιστὰ τὶς διαταγές μου. Καὶ σύ,

— Ἀλήθεια, οὔτε σὲ Ἰσραηλίτη δὲν βρῆκα τόση πίστι

Κύριε, ἂν πῆς μόνο νὰ γίνῃ ὁ δοῦλος μου καλά, θὰ γίνῃ ἀμέσως.

Ὁ Χριστὸς ἐθαύμασε τὴν μεγάλη του πίστι. Γύρισε στὸν κόσμον καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἀλήθεια οὔτε σὲ Ἰσραηλίτη δὲν βρῆκα τόση πίστι.

Ἐπειτα μὲ καλωσύνη εἶπε στὸν ἑκατόνταρχο :

— Πήγαινε καὶ ὅπως ἐπιθυμεῖς θὰ γίνῃ.

Ὁ ἑκατόνταρχος ἐγύρισε χαρούμενος στὸ σπίτι του, ὅπου βρῆκε τὸν δοῦλο του τελείως καλά.

8. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἱεριχώ

Στὴν Ἱεριχώ ζοῦσε ἓνας δυστυχισμένος τυφλός. Ἦταν μικρὸ παιδί ὅταν ἔχασε τὰ μάτια του. Ἀπὸ τότε ζοῦσε μὲ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Καθισμένος στὴν ἄκρη ἑνὸς δρόμου, μὲ ἓνα μπαστούνι γιὰ σύντροφο καὶ βοηθό, ζητοῦσε βοήθεια ἀπὸ τοὺς διαβάτες.

Κάποια μέρα ἄκουσε μεγάλη βοή· ἄνθρωποι περνοῦσαν βιαστικοὶ ἀπὸ τὸν μέχρι τότε ἤσυχο δρόμο. Μὲ ἀπορία ἐρώτησε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει καὶ ἡ καρδιά του πλημμύρισε ἀπὸ ἐλπίδα, ὅταν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ Χριστός.

Τώρα πιά ἦταν βέβαιος, πὼς θὰ ξανάβρισκε τὸ φῶς του, φθάνει νὰ τὸν ἔβλεπε ὁ Χριστός. Μὰ πὼς νὰ πλησιάσῃ μέσα σὲ τόσο κόσμος; Ἄρχισε λοιπὸν νὰ φωνάζῃ:

— Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησέ με.

Τοῦ κάκου ὁ κόσμος τὸν ἐμάλωνε γιὰ νὰ πάψῃ τίς φωνές. Ἐκεῖνος ἐφώναζε περισσότερο: Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησέ με.

Ὁ Χριστὸς ἄκουσε τίς φωνές καὶ μὲ συμπάθεια τὸν ἐπλησίασε.

— Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; τὸν ἐρώτησε.

— Τὸ φῶς μου, Κύριε, θέλω νὰ μοῦ ξαναδώσῃς, τὸ φῶς μου, ἀποκρίθηκε ὁ τυφλός.

Ὁ Χριστὸς ἐθαύμασε τὴν πίστι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μεγάλη πίστι ἔχεις, θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλεις.

Ἀμέσως ὁ τυφλὸς ξαναβρῆκε τὸ φῶς του. Καὶ μὲ λαχάρα καὶ εὐγνωμοσύνη ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν εὐχαρίστησε.

Ὁ κόσμος, σὰν εἶδε τὸ θαῦμα, ἐδόξασε τὸν Θεὸ καὶ πίστεψε πὼς ὁ Χριστὸς ἦταν πραγματικὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

9. Ὁ χορτασμός τῶν πέντε χιλιάδων

Ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ ξεκουράσῃ λίγο τοὺς μαθητάς του

ἀπὸ τὶς ἀδιάκοπες πορεῖες, τοὺς ὠδήγησε σὲ μιὰ ἐρημικὴ τοποθεσία, πέρα ἀπὸ τὴν θάλασσα τῆς Γαλιλαίας.

Οἱ κάτοικοι ὅμως τῆς περιοχῆς, ποὺ ποθοῦσαν νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν του, ἔμαθαν τὸ μέρος. Σὲ λίγο τὸ ἐρημικὸ μέρος ἦταν γεμᾶτο κόσμος.

Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά περιεκύκλωσαν τὸν Κύριο καὶ ἄκουαν μὲ προσοχὴ τὴν θεῖαν διδασκαλίαν του.

Οἱ ὥρες ἐπερνοῦσαν ἢ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Καὶ ὁ Χριστὸς συνέχιζε τὴν διδασκαλίαν του. Πέρασε τὸ μεσημέρι.

Ὁ χορτάσμος τῶν πεντακισχιλίων

ἔφθασε τὸ δειλινὸν καὶ ὁ ἥλιος ἔγερνε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ βασιλεμά του. Ἄν καὶ νηστικοὶ ὄλη τὴν ἡμέραν καὶ διψασμένοι, οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀκοῦν ἀχόρταγα τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ μαθηταὶ ὅμως, ποὺ ἔβλεπαν τὸν ἥλιον νὰ γέρνη πρὸς τὴν δύσιν του, ἐπλησίασαν τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπαν:

— Κύριε, οἱ ἄνθρωποι εἶναι νηστικοὶ καὶ ὁ τόπος ἔρημος. Πές τους νὰ γυρίσουν στὰ χωριά τους, γιατί ὁ ἥλιος κοντεύει νὰ βασιλέψη.

— Νὰ τοὺς δώσωμε ἐμεῖς νὰ φᾶνε, εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

— Ἐμεῖς μαζί μας ἔχομε μόνο πέντε ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια. Ποῦ νὰ φθάσουν γι' αὐτοὺς ὅλους;

Ὁ Ἰησοῦς ἐπρόσταξε τὸν κόσμον νὰ καθίση. Ἐπειτα ἐζήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια καὶ τὰ εὐλόγησε.

Ἐπειτα ἔκοψε τοὺς ἄρτους καὶ τὰ ψάρια σὲ κομμάτια καὶ εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ τὰ μοιράσουν.

Οἱ μαθηταὶ ἔκαμαν ὅπως τοὺς ἐπρόσταξε. Μοίραζαν, μοίραζαν καὶ ἐχόρτασε ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος, πού ἦταν πέντε χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Οἱ μαθηταὶ ἐμάζεψαν ὕστερα τὰ κομμάτια πού ἐπερίσσεψαν καὶ ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνια.

10. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Στὰ Ἱεροσόλυμα, κοντὰ στὴν Προβατικὴ πύλη (πύλη ἀπὸ τὴν ὁποία οἱ βοσκοὶ ἐβγαζαν τὰ κοπάδια τους γιὰ βοσκή), ὑπῆρχε μιὰ δεξαμενὴ πού ἐλέγετο Βηθesda.

Στὴν κολυμβήθρα αὐτὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν Ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε καὶ ἐτάραζε τὰ νερά της. Ὅποιος ἄρρωστος ἔμπαινε πρῶτος στὰ νερά τῆς κολυμβήθρας μετὰ τὸ τάραγμα τοῦ νεροῦ γινόταν καλά, ὅποια ἀρρώστεια καὶ ἀνεῖχε.

Ἄρρωστοι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης εἶχαν μαζευθῆ γύρω ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα καὶ μὲ ἀγωνία περιμέναν τὴν ἀναταραχὴ τοῦ νεροῦ.

Ἐνα Σάββατο ὁ Χριστὸς ἐπέρασε ἀπὸ τὴν Βηθesda, ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα. Εἶδε τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἐλυπήθη.

Ἰδιαιτέρη ὅμως ἐντύπωσι τοῦ ἔκαμε ἓνας παραλυτικὸς, πού ἦταν σὲ ἐλσεινὴ κατάστασι.

Τριάντα ὀχτὼ ἀκριβῶς χρόνια βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν κα-
τάστασι. Ἐπερίμενε δὲ ἐκεῖ στὴν ἄκρη τῆς δεξαμενῆς πολὺν
καιρὸ νὰ μπῆ κι αὐτὸς κάποτε πρῶτος στὸ νερὸ νὰ γίνη καλά.

Ὁ Ἰησοῦς τὸν εὐσπλαχνίσθηκε, τὸν ἐπλησίασε καὶ
στοργικὰ τὸν ἐρώτησε:

— Θέλεις νὰ γίνης καλά ;

— Ναί, Κύριε, ἀπάντησε μὲ καημὸ ὁ ἄρρωστος, ἀλλὰ
δὲν ἔχω ἄνθρωπο νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ μπῶ στὴν κολυμβήθρα,
ὅταν ταραχθῇ τὸ νερὸ. Ὡσπου νὰ συρθῶ ἐγώ, προφθάνει ἄλλος
καὶ μπαίνει πρῶτος στὸ νερό.

Ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐλυπήθηκε καὶ μὲ συμπόνια τοῦ εἶπε :

— Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου.

Ὁ παραλυτικὸς μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου ἔνοιωσε
τὸ ἀδύναμο κορμί του νὰ ξαναζωντανεύῃ καὶ γεμᾶτος πίστι
στήλωσε τὸ παράλυτο σῶμα του. Γερὸς πάλι σὰν πρῶτα ἔ-
καμε χαρούμενος τὰ πρῶτα δειλὰ βήματα καὶ μὲ τὴν ψυχὴ
πλημμυρισμένη εὐτυχία ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ
τὸν εὐχαρίστησε.

Φορτώθηκε ἔπειτα τὸ κρεβάτι του καὶ τράβηξε γιὰ
τὸ σπίτι του.

Στὸ δρόμο συναντήθηκε μὲ μερικοὺς Φαρισαίους, ποὺ
ὅταν τὸν εἶδαν νὰ κουβαλᾷ στὸν ὤμο τὸ κρεβάτι του, τοῦ
εἶπαν σὲ ἄγριο τόνο :

— Πῶς τολμᾷς, μέρα Σάββατο, νὰ κουβαλᾷς κρεβάτι ;

Ὁ παραλυτικὸς τοὺς ἐξήγησε τὸν θαυμαστὸ τρόπο τῆς
θεραπείας του καὶ πρόσθεσε :

— Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μὲ ἐθεράπευσε, μοῦ εἶπε: Πάρε
τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου.

— Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὲ ἐθεράπευσε ; τὸν
ἐρώτησαν οἱ Φαρισαῖοι.

Μὰ ὁ ἄλλοτε παραλυτικὸς δὲν ἐγνώριζε ποιὸς ἦταν ὁ
ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἐθεράπευσε.

“Υστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Χριστὸς συνάντησε στὸν ναὸ τὸν ἄλλοτε παραλυτικὸ νὰ προσεύχεται θερμά. Τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Κοίταξε, τώρα πιά πὺ ἐγίνες καλά, νὰ μὴν ἀμαρτήσης πάλι καὶ πάθης χειρότερα.

Τότε κατάλαβε ὁ ἄνθρωπος, ὅτι αὐτὸς πὺ τὸν ἐθεράπευσε ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Ἐπῆγε λοιπὸν στοὺς Φαρισαίους καὶ, ὅπως τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ, τοὺς ἐφάνέρωσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐθεράπευσε. Οἱ Φαρισαῖοι, πὺ ἐμισοῦσαν τὸν Ἰησοῦ, ταραχθῆκαν πολὺ καὶ ἄρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὸν Χριστό. Ἐλεγαν πὺς ἦταν ἀμαρτωλὸς, γιατί θεραπεύει τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

11. Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς ἐμπῆκε μὲ τοὺς μαθητάς του σὲ ἓνα πλοῖο γιὰ νὰ περάσουν στὴν ἄλλη ὄχθη τῆς λίμνης Γενησαρέτ. Ἡ λίμνη ἦταν ἤσυχη καὶ τὸ ταξίδι εὐχάριστο.

Ὁ Ἰησοῦς, καθισμένος σὲ μιὰ ἄκρη, κοιμήθηκε. Ἀπαλὸς ἄνεμος ἐφυσοῦσε, φούσκωνε τὰ πανιά καὶ τὸ καράβι γλιστροῦσε στὰ ἤρεμα νερά.

Σὲ λίγο ὁ καιρὸς ἄλλαξε. Μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν μέχρι τότε γαλανὸ οὐρανὸ καὶ ἄνεμος δυνατὸς, σφυρίζοντας μὲ μανία, ἄρχισε νὰ σηκώνῃ πελώρια κύματα.

Τὸ καράβι σὰν καρυδότσουφλο ἄρχισε νὰ χορεύῃ ἐπάνω στὰ ἀγριεμένα νερά. Τὰ φοβερά κύματα ἔσπαζαν μὲ ὀρμὴ ἐπάνω στὸ πλοῖο καὶ τὸ πλημμύριζαν ἀπ’ ἄκρη σ’ ἄκρη.

Οἱ μαθηταὶ τᾶχασαν. Τρομαγμένοι ἔτρεξαν στὸν Χριστὸ καὶ τὸν ἐξύπνησαν :

— Κύριε, σῶσε μας, χανόμεσθε.

Ὁ Χριστὸς τοὺς ἐμάλωσε :

— Ὁλιγόπιστοι, τοὺς εἶπε, γιατί εἴσθε δειλοί ;

Ἐπειτα διέταξε τὸν ἄνεμο νὰ παύσῃ καὶ τὴν θάλασσα νὰ ἡσυχάσῃ. Ἀμέσως ἔπαυσε νὰ φυσᾷ ὁ ἄνεμος, ἡ θάλασσα

Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας ὑπὸ τοῦ Κυρίου

ἐγαλήνεψε καὶ τὸ καράβι συνέχισε τὸ ταξίδι του.

Ὁ κόσμος ἀπόρησε μετὰ τὴν κατάπαυσι τῆς τρικυμίας καὶ ὅλοι ἐρωτοῦσαν :

— Ποιὸς εἶναι αὐτός, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπακούουν ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ;

12. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ

Τὴν ἑορτὴ τῆς Σκηροπηγίας ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε μετὰ τοὺς μαθητάς του στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὸ Σάββατο, ὅπως εἶχαν συνήθεια οἱ Ἰσραηλῖται, ἐπῆγε μετὰ τοὺς μαθητάς του καὶ προσευχήθηκε στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Ὅταν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ

ναό, εἶδαν σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ δρόμου ἕναν τυφλὸ νὰ ζητᾷ ἐλεη-
μοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτες.

Οἱ μαθηταὶ τότε ρώτησαν τὸν Ἰησοῦ:

— Διδάσκαλε, ποιὸς ἀμάρτησε καὶ γεννήθηκε αὐτὸς ὁ
ἄνθρωπος τυφλός, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του ;

Ἐπεὶ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε :

— Οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ γονεῖς του ἀμάρτησαν. Ἀλλὰ
γεννήθηκε τυφλὸς γιὰ νὰ φανερωθῇ ἡ δύναμι τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἀμέσως ἔσκυψε στὴ γῆ, ἔφτυσε καὶ μὲ τὸ δάκτυλό
του ἔκαμε στὴ γῆ λάσπη, ἄλειψε μὲ τὸν πηλὸ αὐτὸν τὰ μάτια
τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Πήγαινε νὰ πλυθῆς στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Ἐκεῖνος ὑπάκουσε. Χαρὰ καὶ εὐτυχία πλημμύρισαν
τὴν ψυχὴ του, ὅταν ἔνιψε τὰ μάτια του μὲ τὰ νερά τῆς κο-
λυμβήθρας καὶ ἔνοιωσε γιὰ πρώτη φορά τὰ κλειστὰ βλέφαρά
του νὰ ἀνοίγουν. Ἐβλεπε ! Εἶδε τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ζῶα,
τὰ σπίτια, τὰ δένδρα, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἀπὸ τὴν μεγάλη
χαρὰ του ἔκανε σὰν τρελλός. Ἐτρεχε ἐδῶ καὶ κεῖ καὶ κοίταζε
τὰ πάντα περίεργα. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐκοίταζαν μὲ ἀπορία.
Πολλοί, πού τὸν ἐγνώριζαν, ρωτοῦσαν :

— Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ τυφλὸς ζητιάνος ; Πῶς τώρα
βλέπει ;

Καὶ αὐτὸς πρόθυμα τοὺς ἐξηγοῦσε τὰ τῆς θεραπείας του.

— Ἐκεῖνος, ἔλεγε, μὲ ἑθεράπευσε. Μοῦ ἄλειψε πρῶ-
τα τὰ μάτια μὲ πηλὸ καὶ μὲ πρόσταξε νὰ πάω νὰ πλυθῶ στὴν
κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Τὸ θαῦμα διαδόθηκε ἀμέσως σ' ὅλους τοὺς κατοίκους
τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ὅλοι ἔτρεχαν νὰ δοῦν τὸν τυφλὸ καὶ νὰ
δοξάσουν τὸν Ἰησοῦ.

Ἐκάλεσαν καὶ οἱ Φαρισαῖοι γιὰ τὸ θαῦμα. Ἐκάλεσαν
τὸν ἄλλοτε τυφλὸ καὶ ζήτησαν νὰ τοὺς διηγηθῇ τὸν τρόπο τῆς
θεραπείας του.

—'Εγώ, εἶπεν ἐκεῖνος, ὅπως γνωρίζετε ὅλοι σας, γεννήθηκα τυφλὸς καὶ γιὰ νὰ ζῶ ζητιάνευα κοντὰ στὸ ναό. Τὸ Σάββατο ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ ὀνομάζεται Ἰησοῦς, ἔκαμε λίγη λάσπη, ἄλειψε μ' αὐτὴν τὰ μάτια μου καὶ μὲ πρόσταξε νὰ πάω νὰ πλυθῶ στὰ νερὰ τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ. Ἔκαμα ὅπως μοῦ εἶπε καὶ τώρα βλέπω.

Οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἄκουσαν τὴν διήγησι, τοῦ εἶπαν :

—'Ο ἄνθρωπος ποὺ σὲ γιάτρεψε δὲν εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, γιατί ἔκανε πηλὸ τὴν ἀγία ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

'Ἄλλοι ὅμως ἔλεγαν :

—'Ἄν εἶναι ἁμαρτωλός, πῶς κάμνει θαύματα ;

Ξαναρώτησαν πάλι τὸν ἄλλοτε τυφλό :

—'Ἐσύ, τί γνώμη ἔχεις γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό ;

'Ἐκεῖνος ἀπάντησε :

—'Εγὼ πιστεύω πῶς εἶναι προφήτης.

'Ἐκάλεσαν τότε τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς ἐρώτησαν :

— Αὐτὸς εἶναι ὁ γυιός σας ποὺ εἶχε γεννηθῆ τυφλός ;

Πῶς βλέπει τώρα ;

Οἱ γονεῖς ἐβεβαίωσαν τοὺς Φαρισαίους, πῶς αὐτὸς εἶναι πράγματι ὁ γυιός τους. Ἀλλὰ πῶς ἔγινε καὶ βλέπει τώρα δὲν μπορούμε οὔτε ἐμεῖς νὰ τὸ ἐξηγήσωμε, ἐπρόσθεσαν. Ρωτῆστε καλύτερα τὸν ἴδιο.

Οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ μισοῦσαν τὸν Ἰησοῦ καὶ δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψῃ ὁ κόσμος, ὅτι αὐτὸς ἔκαμε τὸ θαῦμα, ἐκάλεσαν πάλι τὸν ἄλλοτε τυφλό καὶ τοῦ εἶπαν :

— Νὰ δοξάζῃς τὸν Θεὸ μονάχα, γιατί αὐτὸς σοῦ ἔδωσε τὸ φῶς σου. Ὁ Ἰησοῦς, ποὺ λὲς ὅτι σοῦ ἔδωσε τὸ φῶς σου, εἶναι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός, ἀφοῦ καὶ τὸ Σάββατο ἐργάζεται.

'Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε :

—'Ἄν ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἁμαρτωλός ἢ ὄχι, ἐγὼ δὲν τὸ

ξέρω. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι τώρα βλέπω, ἐνῶ προηγουμένως δὲν ἔβλεπα.

Καὶ μὲ κάποια ἀπορία πρόσθεσε:

— Γιατί μὲ ρωτᾶτε τόσο πολὺ γιὰ τὸν Ἰησοῦ ; μήπως θέλετε καὶ σεῖς νὰ γίνετε μαθηταὶ του ;

Οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἀκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, θύμωσαν τρομερὰ καὶ τοῦ εἶπαν:

— Ἐμεῖς εἴμαστε μαθηταὶ τοῦ Μωϋσέως, ἐνῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν δὲν γνωρίζομε τίποτε.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄλλοτε τυφλὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ εὐγνωμονῇ καὶ νὰ ἐπαινῇ τὸν Ἰησοῦν, οἱ Φαρισαῖοι ὠργισμένοι τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὴν συναγωγή.

Σὲ λίγες ἡμέρες συνάντησε τὸν ἄλλοτε τυφλὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐσὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ;

Καὶ ἐκεῖνος μὲ πόθο ἀπάντησε :

— Πές μου, Κύριε, ποῖος εἶναι γιὰ νὰ πιστέψω.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπήντησε :

— Ἐγὼ εἶμαι ποὺ σοῦ μιῶ.

Καὶ ὁ ἄλλοτε τυφλὸς μὲ συγκίνησι καὶ εὐγνωμοσύνη γονάτισε μπροστά του καὶ εἶπε :

— Πιστεύω, Κύριε !

13. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου

Κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα ἦταν κτισμένη μιὰ μικρὴ, ὠραία πόλι, ἡ Βηθανία. Σ' αὐτὴν κατοικοῦσε ὁ ἀγαπημένος φίλος τοῦ Χριστοῦ Λάζαρος μὲ τὶς ἀδελφές του, τὴν Μάρθα καὶ τὴν Μαρία. Ὁ Χριστός, ὅταν ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴν Βηθανία, ἔμενε πάντοτε στὸ σπίτι του.

Μιὰ μέρα ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε βαριά. Οἱ ἀδελφές του, τρομαγμένες, ἔστειλαν ἄνθρωπο νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Ἰη-

σου, πού βρισκόταν μακριά, στις χῶρες πού εἶναι πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἔμαθε γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Λαζάρου, γύρισε πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ εἶπε :

— Αὐτὴ ἡ ἀσθένεια τοῦ Λαζάρου δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ δύο ἡμέρες εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητὰς του:

— Λάzarε, ἔβγα ἔξω...

— Ὁ φίλος μου ὁ Λάzarος κοιμήθηκε. Πᾶμε στὴν Βηθανία νὰ τὸν ζυπνήσωμε.

Οἱ μαθηταὶ δὲν ἐκατάλαβαν τὴ σημασία, πού εἶχαν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου καὶ ἀπήντησαν :

— Ἄν κοιμήθηκε, Κύριε, ὁ Λάzarος, πάλι θὰ ζυπνήσῃ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐφάνέρωσε τὸν θάνατο τοῦ Λαζάρου καὶ ὅλοι μαζί ἐξεκίνησαν γιὰ τὴν Βηθανία. Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ ἀπόγευμα, διαδόθηκε στὴν Βηθανία πῶς ἔρχεται ὁ

Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς του. Ὅλοι ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Ἡ Μάρθα ἔφθασε πρώτη κοντὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ μὲ κλάματα τοῦ εἶπε:

— Ἀχ, Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ πέθαινε.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε :

— Ὁ ἀδελφός σου, Μάρθα, θὰ ἀναστηθῇ.

Ἡ Μάρθα ἐνόμισε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς ἐπρόσθεσε:

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις. Ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμέ, κὶ ἂν ἀκόμα πεθάνῃ, θὰ ζήσῃ. Τὸ πιστεύεις αὐτό, Μάρθα;

— Ναί, Κύριε, ἀπάντησε ἐκείνη: πιστεύω ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἔφθασε καὶ ἡ Μαρία: γονάτισε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σπαρακτικά.

Ὁ Ἰησοῦς συγκινήθηκε καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια ρώτησε:

— Ποῦ τὸν ἔχετε θάψει;

Ἡ Μαρία τοῦ εἶπε :

— Ἐλα νὰ ἰδῆς.

Στὸ μεταξὺ κόσμος πολὺς εἶχε μαζευθῆ γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς μαθητάς του.

Σὲ λίγο ἔφθασαν μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ὁ Ἰησοῦς ἐπρόσταξε νὰ σηκώσουν τὴν πλάκα, ποὺ ἐσκέπαζε τὸν τάφο. Κλαίουσα ἡ Μάρθα εἶπε :

— Κύριε, ἔχει τέσσαρες ἡμέρες θαμμένος καὶ θὰ μυρίζῃ.

Ὁ Ἰησοῦς συγκινημένος ἀποκρίθηκε:

— Δὲν σοῦ εἶπα, ὅτι, ἂν πιστεύῃς, θὰ ἰδῆς τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ;

Τέσσαρες γεροδεμένοι ἄνθρωποι σήκωσαν τὴν πέτρα

τοῦ τάφου. Ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασε καί, ἀφοῦ προσευχήθηκε θερμὰ στὸν οὐράνιο Πατέρα του, πρόσταξε :

— Λάζαρε, ἔβγα ἔξω.

Κατάπληξις καὶ τρόμος στὴν ἀρχὴ καὶ θαυμασμός κατόπιν ἔπιασε τὸν κόσμον, ὅταν εἶδε τὸν Λάζαρον νὰ σηκώνεται καὶ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸν τάφο.

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία ἔτρεξαν καὶ ἀγκάλιασαν τὸν ἀδελφό τους καὶ ὅλοι μαζί ἔφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Λαζάρου.

Τὸ θαῦμα διαδόθηκε πολὺ γρήγορα. Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ κυρίως ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἔτρεξαν νὰ δοῦν τὸν Λάζαρον καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεό, ποῦ ἔστειλε τὸν Υἱόν του νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἔμαθαν τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου, ἐμίσησαν περισσότερο τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐζητοῦσαν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσουν.

Τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου τὴν εορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὸ Σάββατο, παραμονὴ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, καὶ ψάλλεται τότε τὸ ἐξῆς ἀπολυτίκιον :

*Τὴν κοιὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος
ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός.*

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες,

τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες,

Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν

Ὡσανὰ ἔν τοῖς Ὑψίστοις

εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

14. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοὺς μαθητάς του ἔφθασε εἰς τὴν πόλιν Ἱεριχῶ.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἱεριχοῦς, ὅταν ἐπληροφορήθησαν πῶς σὲ λίγο φθάνει ὁ Ἰησοῦς, ἄφησαν τὶς ἐργασίες τους καὶ ἔτρε-

Ξαν νά τόν ὑποδεχοῦν καί νά ἀκούσουν τήν διδασκαλίαν του.

Μαζεύτηκαν λοιπόν γέροι, νέοι, γυναῖκες καί παιδιά δεξιά καί ἀριστερά τοῦ δρόμου, ἀπ' ὅπου θά περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς, καί περίμεναν μέ ἀνυπομονησία.

Καθένας προσπαθοῦσε νά τακτοποιηθῆ ὅσο μπορούσε καλύτερα γιά νά ἰδῆ τόν Ἰησοῦ.

Μέσα σ' αὐτήν τήν ἀνθρωποθάλασσα ἔτρεχε ἐδῶ καί ἐκεῖ

—Ζακχαῖε, σήμερα θά μείνω στό σπίτι σου...

καί προσπαθοῦσε νά βρῆ μιὰ θέσι καλή καί ἕνας κοντόσωμος ἄνθρωπος, ὁ Ζακχαῖος.

Αὐτός ἦτο τελώνης καί πολὺ πλούσιος. Ὁ κόσμος τόν ἐθεωροῦσε ἄνθρωπο ἀμαρτωλό, ἐπειδὴ νόμιζε ὅτι μέ ἄδικα μέσα ἀπέκτησε τὰ πλούτη του.

Μάταια ὅμως ὁ Ζακχαῖος ἔτρεχε ἐδῶ καί ἐκεῖ νά βρῆ κατάλληλη θέσι νά δῆ τόν Κύριον.

“Όπου και ἂν στεκόταν, ἔρχονταν ἄλλοι ἄνθρωποι και, ἐπειδὴ ἦσαν ψηλότεροι του, τοῦ ἔφραζαν τὴ θέα.

Αὐτὸς ὅμως ποθοῦσε ὀπωσδήποτε νὰ ἰδῆ και νὰ γνωρίσει τὸν Ἰησοῦν.

Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ὑπῆρχε μιὰ μουριά.

Ὁ Ζακχαῖος τὴν εἶδε, και μὲ λαχτάρα ἔτρεξε και τὴν σκαρφάλωσε. Τώρα πλέον ἦταν βέβαιος πὼς θὰ ἔβλεπε τὸν Κύριο.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔφθασε κάτω ἀπὸ τὴν μουριά, σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸν Ζακχαῖον και τοῦ εἶπε :

— Ζακχαῖε, κατέβα κάτω. Σήμερα πρέπει νὰ μείνω στὸ σπίτι σου.

Ὁ Ζακχαῖος χαρούμενος κατέβηκε ἀπὸ τὸ δένδρο και ὠδήγησε τὸν Ἰησοῦ στὸ σπίτι του.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, ὅταν ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ἄρχισαν νὰ μουρμουρίζουν, ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ φιλοξενηθῆ στὸ σπίτι ἑνὸς ἀδίκου και ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ζακχαῖος ὅμως, πού ἄκουσε τὰ μουρμουρητὰ τοῦ κόσμου, ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι του προσκύνησε τὸν Ἰησοῦ και τοῦ εἶπε :

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ ἀλλάξω ζωὴ. Νὰ τώρα ἀμέσως τὴ μισὴ μου περιουσία τὴ χαρίζω στοὺς φτωχοὺς. Και ἂν ἀδίκησα κανένα, εἶμαι πρόθυμος νὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὰ τετραπλάσια.

Ὁ Ἰησοῦς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν μετάνοια τοῦ Ζακχαίου εἶπε :

— Σήμερα ἔγινε σωτηρία στὸ σπίτι αὐτό. Διότι ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ σώσω τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

15. Ὁ Ἰησοῦς και ἡ Σαμαρεῖτις

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐδίδαξεν ἀρκετὸν καιρὸ στὴν Ἰουδαία, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Γαλιλαία.

Γιὰ νὰ φθάσῃ ὅμως ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Σαμάρεια, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὴν Ἰουδαία καὶ στὴν Γαλιλαία.

Οἱ Σαμαρεῖτες, δηλαδὴ οἱ κάτοικοι τῆς Σαμάρειας, ἦσαν καὶ αὐτοὶ Ἰουδαῖοι.

Εἶχαν ὅμως ἀνακατευθῆ μὲ ξένους λαοὺς καὶ εἶχαν μεταβάλλει τὴν Ἰουδαϊκὴ θρησκεία.

Γι' αὐτὸ μεταξύ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Σαμαρειτῶν ὑπῆρχε μεγάλη ἔχθρα.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ του περπάτησαν ὅλο τὸ πρωῖνὸ καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι ἔφθασαν στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Σαμάρειας Σιχάρ.

Ἀπὸ τὸ πηγάδι αὐτὸ ἔπαιρναν νερὸ οἱ γυναῖκες τῆς Σιχάρ.

Ὁ Ἰησοῦς κουρασμένος κάθησε κοντὰ στὸ πηγάδι νὰ ξεκουρασθῆ, ἐνῶ οἱ μαθηταὶ πῆγαν στὴν πόλι νὰ ἀγοράσουν τρόφιμα.

Σὲ λίγο ἔφθασε στὸ πηγάδι μιὰ γυναῖκα Σαμαρεῖτις νὰ πάρῃ νερό.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἐζήτησε λίγο νερό. Ἡ Σαμαρεῖτις ἀπόρησε καὶ ρώτησε τὸν Ἰησοῦ:

— Πῶς ἐσὺ ὁ Ἰουδαῖος γυρεύεις νερὸ ἀπὸ μένα, ἐνῶ γνωρίζεις ὅτι εἶμαι Σαμαρεῖτις;

Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς ἀπάντησε:

— Ἐὰν ἐγνώριζες ποῖος εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ μιλά, θὰ ζητοῦσες ἐσὺ ἀπὸ αὐτὸν νὰ σοῦ δώσῃ τὸ νερὸ τῆς ζωῆς.

Ἡ Σαμαρεῖτις δὲν κατάλαβε τί ἤθελε νὰ τῆς εἰπῆ ὁ Ἰησοῦς μὲ τὸ «νερὸ τῆς ζωῆς» καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἄρχισε νὰ συζητᾷ μαζί της καὶ τῆς ἐφάρερωσε ὅτι γνωρίζει ὅλα τὰ μυστικά της.

Ἡ Σαμαρεῖτις γεμάτη θαυμασμὸ λέγει:

— Κύριε, νομίζω ὅτι εἶσαι προφήτης. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆς ποῦ εἶναι τὸ σωστότερο νὰ προσκυνῶμε τὸ Θεό, στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ὅπως κάνετε ἐσεῖς οἱ Ἰουδαῖοι, ἢ στὸ βουνὸ *Γαριζίν*, ὅπως κάνομε ἐμεῖς οἱ Σαμαρεῖτες ;

Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς ἀπάντησε :

— Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ σὰν πνεῦμα βρίσκεται παντοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅπου καὶ ἂν βρίσκωνται, μποροῦν νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸ καὶ νὰ προσεύχωνται μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά.

Ἡ Σαμαρεῖτις, γεμάτη θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἀπάντησι πού ἔδωσε ὁ Ἰησοῦς, εἶπε :

— Κύριε, ξέρω πὼς αὐτὰ θὰ μᾶς τὰ διδάξῃ ὁ *Μεσσίας*, ὅταν ἔλθῃ στὸν κόσμο.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ *Μεσσίας*.

Ἡ Σαμαρεῖτις τὰ ἔχασε. Ἄφησε τὴ στάμνα της καὶ ἔτρεξε στὴν πόλι νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς κατοίκους.

Στὸ μεταξὺ γύρισαν οἱ μαθηταί, ἔστρωσαν τραπέζι καὶ κάλεσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ φάγῃ.

— Γιὰ μένα, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, τροφή εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός μου.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔφθασαν οἱ κάτοικοι τῆς *Σιχάρ*, πού εἶχαν εἰδοποιηθῆ ἀπὸ τὴν γυναῖκα, καὶ παρεκάλεσαν θερμὰ τὸ Χριστὸ νὰ μείνῃ μαζί τους λίγες ἡμέρες γιὰ νὰ τοὺς διδάξῃ. Ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε μαζί τους δυὸ μέρες καὶ τοὺς ἐδίδαξε. Καὶ πολλοὶ πίστεψαν σ' Αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου

Ὁ Ἰησοῦς πολλές φορές, γιὰ νὰ καταλαβαίνουν καὶ οἱ ἀμόρφωτοι ἄνθρωποι τὴν διδασκαλίαν του, διηγεῖτο μικρὰς ἱστορίας ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἱστορίες αὐτὲς εἶχαν ἓνα ἠθικὸν δίδαγμα.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους τί ἔπρεπε νὰ κάνουν καὶ τί νὰ ἀποφεύγουν. Τὶς μικρὰς αὐτὲς ἱστορίας τὶς ὀνομάζομε παραβολὰς.

Μιὰ ἀπὸ τὶς παραβολὰς εἶναι καὶ τοῦ ἀνόητου πλουσίου, ποῦ μᾶς διδάσκει ὅτι πρέπει νὰ φυλαγώμεθα ἀπὸ τὴν πλεονεξία, γιὰτὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὰ ὑλικά πλούτη.

— Κάποτε, εἶπε ὁ Ἰησοῦς, τὰ κτήματα ἑνὸς πλουσίου ἔδωσαν πολλοὺς καρπούς. Τόσο πολλοὺς ποῦ δὲν τοὺς ἐχωροῦσαν οἱ ἀποθήκες του.

Ὁ πλούσιος τότε ἔπεσε σὲ συλλογὴν. Τί νὰ κάνῃ, ποῦ νὰ βάλῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀφθόνους καρπούς. Ἀφοῦ βασιάνισε κάμποσον τὸν νοῦν του, στὸ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασιν: Θὰ γκρεμίσω, εἶπε μέσα του, ὅλες τὶς παλιὰς ἀποθήκες μου καὶ θὰ τὶς ξανακτίσω πολὺ μεγαλύτερες. Ἐπειτα θὰ μαζέψω

ἐκεῖ ὅλα μου τὰ εἰσοδήματα, θὰ τὰ ἐξασφαλίσω μέσα στὶς ἀποθήκες καὶ θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου:

«Ψυχὴ μου, ἔχεις πλούτη πολλὰ ποὺ σοῦ φθάνουν νὰ περάσης πολλὰ χρόνια τώρα ἀναπαύου, τρῶγε, πίνε καὶ διασκέδαζε».

Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πῆρε ὁ πλούσιος καὶ ὕστερα πιά πῆγε νὰ κοιμηθῆ. Ἀλλὰ στὸν ὕπνον του τὸν ἐτάραξε ἡ παρουσία ἑνὸς ὀλόλευκου ἀγγέλου, ποὺ μὲ αὐστηρὴ φωνὴ τοῦ εἶπε:

— Ἀνόητε πλούσιε, αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ πεθάνῃς. Ὅλα αὐτὰ τὰ πλούτη ποὺ μάζεψες σὲ ποιόν θὰ μείνουν;

— Τὸ ἴδιο θὰ πάθουν, εἶπε ὁ Ἰησοῦς, ὅλοι οἱ ἀνόητοι ποὺ μαζεύουν πλούτη γιὰ νὰ ζοῦν καλὰ σ' αὐτὴν τὴν πρόσκαιρην ζωὴ καὶ δὲν σκέπτονται νὰ βοηθήσουν τοὺς φτωχοὺς γιὰ νὰ ἀποκτήσουν πλούτη καὶ γιὰ τὸν οὐρανό.

2. Ἡ παραβολὴ τοῦ τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου

Ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ καυτηριάσῃ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν Φαρισαίων καὶ νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὴν ταπεινοφροσύνην, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολήν:

— Μιὰ μέρα δύο ἄνθρωποι μπῆκαν στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ θέλουν νὰ φαίνωνται στὰ μάτια τοῦ κόσμου ὡς εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι. Ὁ ἄλλος ἦταν Τελώνης, δηλαδὴ ἄνθρωπος ποὺ ἐθεωρεῖτο ἄδικος καὶ ἁμαρτωλός.

Ὁ Φαρισαῖος ἐπροχώρησε καμαρωτὸς - καμαρωτὸς καὶ ἀφοῦ στάθηκε στὴ μέση τοῦ ναοῦ ἔτσι, ποὺ νὰ φαίνεται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ νὰ ἀκούεται ἀπὸ ὅλους, ἄρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέγῃ:

— «Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ, γιατί δὲν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, κλέφτης, ἀνήθικος καὶ ἄδικος ἢ καὶ σὴν

αὐτὸν τὸν τελώνη. Νηστεύω δύο φορές τὴν ἑβδομάδα καὶ μοιράζω τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου στοὺς πτωχοὺς».

Ὁ τελώνης, πού ἔνοιωθε τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας του, ἐστάθηκε παράμερα γιὰ νὰ μὴ φαίνεται καὶ οὔτε τὰ μάτια

Ὁ ταπεινὸς Τελώνης καὶ ὁ περήφανος Φαρισαῖος

του δὲν ἐτολμοῦσε νὰ σηκώσῃ στὸν οὐρανό. Ἐκτυποῦσε μόνον μὲ συντριβὴ τὰ στήθη του καὶ ἔλεγε:

—«Θεέ μου, σὲ παρακαλῶ, συγχώρεσε τὶς ἁμαρτίες μου».

—Σὰς βεβαιώνω, εἶπε ὁ Χριστὸς ὅταν ἐτελείωσε, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδέχθη τὴν προσευχὴ τοῦ ταπεινοῦ τελώνη καὶ συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες του. Ὅχι ὅμως καὶ τοῦ ὑπερήφανου Φαρισαίου. Γιατὶ ὅποιος ὑπερηφανεύεται γρήγορα ταπεινώνεται, καὶ ὅποιος εἶναι ταπεινὸς θὰ ὑψωθῇ.

3. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων

Ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι γιὰ τὸ οὐράνιο ταξίδι, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή:

—Σὲ ἓνα χωριὸ κάποτε γινόταν ἓνας γάμος. Ὅπως συνήθιζαν τότε, ὁ νυμφίος (δηλαδή ὁ γαμβρὸς) θὰ ἔφθανε στὸ σπίτι τῆς νύμφης τὴν νύκτα.

Δέκα παρθένες (κοπέλλες, φίλες τῆς νύμφης) ἀπεφάσισαν νὰ βγοῦν μὲ λαμπάδες στὸ δρόμο νὰ ὑποδεχοῦν

Οἱ πέντε λαμπάδες ἔσβησαν . . .

τὸν νυμφίο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ σπίτι τῆς νύμφης.

Οἱ πέντε παρθένες, πού ἦσαν φρόνιμες καὶ προνοητικές, ἐσκέφθησαν ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ ἀργήσῃ ὁ νυμφίος καὶ ἔτσι νὰ τελειώσῃ τὸ λάδι ἀπὸ τὶς λαμπάδες τους. Γι’

αυτό, ἀφοῦ γέμισαν καλὰ καλὰ τὶς λαμπάδες τοὺς μὲ λάδι πῆραν καὶ λίγο λάδι σὲ μπουκαλάκια.

Οἱ ἄλλες πέντε ἦσαν μωρὲς (ἀπερίσκεπτες) καὶ δὲν ἐφρόντισαν νὰ πάρουν μαζί τοὺς λάδι.

Πράγματι ὁ νυμφίος ἄργησε καὶ τὰ κορίτσια νύσταξαν καὶ κοιμήθηκαν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

Τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε μιὰ φωνή: Νὰ ὁ νυμφίος ἔρχεται. Τρέξτε νὰ τὸν προῦπαντήσετε.

Οἱ παρθένες πετάχτηκαν ἐπάνω. Ἄλλὰ μὲ λύπη τοὺς εἶδαν πὼς οἱ λαμπάδες τοὺς ἐκόντευαν νὰ σβήσουν, γιατί ἐτελείωνε τὸ λάδι.

Οἱ φρόνιμες ἔβγαλαν τὰ μπουκαλάκια τοὺς καὶ ἐγέμισαν τὶς λαμπάδες τοὺς.

Οἱ μωρὲς ἐζήτησαν λάδι ἀπὸ τὶς φρόνιμες. Ἐκεῖνες ἀπάντησαν:

—Εἶναι προτιμότερο νὰ πᾶτε νὰ ἀγοράσετε, διότι, ἂν σᾶς δώσωμε ἀπὸ τὸ δικό μας, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μείνωμε ὅλες χωρὶς λάδι.

Τότε οἱ πέντε μωρὲς παρθένες ἔτρεξαν νὰ ἀγοράσουν λάδι.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἔφθασε ὁ νυμφίος καὶ μαζί μὲ τὶς πέντε φρόνιμες παρθένες ἐμπῆκαν στὸ σπίτι τῆς νύφης καὶ ἐκλείσαν τὴν πόρτα.

Σὲ λίγο ἔφθασαν καὶ οἱ πέντε μωρὲς, βρῆκαν ὅμως κλειστή τὴν πόρτα. Τότε ἄρχισαν νὰ χτυποῦν λέγοντας: «Κύριε, Κύριε, ἀνοιξέ μας». Ὁ νυμφίος ἀπάντησε: «Δὲν σᾶς γνωρίζω ποιὲς εἴσθε.»

Καὶ οἱ πέντε μωρὲς παρθένες ἔχασαν τὸν γάμο καὶ τὴν τιμὴ νὰ σταθοῦν κοντὰ στὸ νυμφίο.

Ὁ Κύριος, ὅταν ἐτελείωσε τὴν ὁμορφὴ αὐτὴ παραβολή, εἶπε: Πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι γιὰ τὴν μέλλουσα κρίσι. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάνωμε καλὲς πράξεις. Αὐτὸ εἶναι τὸ λάδι τῶν λαμπάδων μας.

4. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου

Μιά μέρα, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκε τὰ πλήθη, τὸν ἐπλησίασε ἓνας Νομικὸς δηλαδὴ ἄνθρωπος μορφωμένος, ποὺ ἐγνώριζε καλά τὸ μωσαϊκὸ νόμο καὶ τοῦ εἶπε:

—Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰωνία ζωή;

Ἦ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε:

—Τί γράφει ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως;

Ἦ Νομικὸς ἀπάντησε:

—Ἦ Νόμος τοῦ Μωϋσέως γράφει: *Νὰ ἀγαπήσης Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά, μὲ ὅλη σου τὴν ψυχή, μὲ*

Ἦ καλὸς Σαμαρείτης

ὅλη σου τὴν δύναμι καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτό σου.

Ἦ Ἰησοῦς τοῦ λέγει:

—Σωστά ἀπάντησες, κάμε αὐτὰ καὶ θὰ κληρονομήσης τὸν Παράδεισο.

Ἄλλὰ ὁ Νομικός, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ, ξαναρώτησε:

—Καὶ ποὺ εἶναι ὁ πλησίον μου;

Ἄλλὰ ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ διδάξῃ καὶ τὸν Νομικό, ἀλλὰ καὶ τὰ πλήθη ποὺ ἄκουαν, ποὺ εἶναι ὁ πλησίον, εἶπε τούτῃ τὴν παραβολή:

—Ἐνας ἄνθρωπος ἐταξίδευε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχώ. Σ' ἓνα ἔρημο σημεῖο τοῦ δρόμου ὤρμησαν ἐπάνω του λησταί. Τοῦ πῆραν ὅλα ὅσα εἶχε, τὸν ἐξεγύμνωσαν καὶ ἀφοῦ τὸν ἐτραυμάτισαν σοβαρὰ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο στὸ δρόμο καὶ ἔφυγαν.

Τὰ βογγητὰ τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου ἀκούονταν παραπονιαρικά. Μάταια γύριζε τὰ μάτια του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ δῆ κανένα διαβάτη νὰ τοῦ ζητήσῃ βοήθεια.

Σὲ λίγο φάνηκε νὰ τὸν πλησιάσῃ ἓνας ἱερεὺς. Ὁ τραυματίας ἐστήλωσε μὲ ἐλπίδα τὰ μάτια ἐπάνω του. Ἦλπισε στὴν βοήθειά του.

Ἄλλὰ ἐκεῖνος, ὅταν εἶδε τὸν τραυματία, τράβηξε βιαστικά στὸν δρόμο του.

Ἔστερα ἀπὸ λίγο ἔτυχε νὰ περνᾷ ἓνας Λευῖτης. Ὁ τραυματίας προσπάθησε νὰ ἀνασηκωθῆ γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Λευῖτη νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴν δυστυχία του, ἀλλὰ ἓνα βογγητὸ μόνον ἀκούσθηκε. Ὁ Λευῖτης ἔκαμε πῶς δὲν τὸν εἶδε καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

Ὁ τραυματίας ἀπελπίσθηκε. Οἱ ὄρες περνοῦν καὶ ἡ κατάστασίς του χειροτερεύει. Τὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ τὶς πληγές του. Τὰ μάτια του σβήνουν σιγὰ σιγὰ.

Μὰ νά, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου φαίνεται ἓνας ἄνθρωπος καβάλλα σὲ ἓνα γαϊδουράκι.

Ὁ τραυματίας μὲ ἐλπίδα στρέφει τὰ μάτια του πρὸς αὐτόν.

Ἀπελπίζεται ὅμως γρήγορα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι Σαμαρείτης, εἶναι ἐχθρὸς του.

Ὁ Σαμαρείτης ὅμως, ὅταν εἶδε τὸν πληγωμένο, τὸν ἐπλησίασε μὲ συμπόνια. Γονάτισε, τοῦ γλυκομίλησε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος. Ἐπλυνε τὶς πληγές του μὲ κρασί, τὶς ἄλειψε μὲ λάδι καὶ τὶς ἔδεσε. Τὸν ἀνέβασε ἔπειτα στὸ γαῖδουράκι του καὶ τὸν μετέφερε σὲ ἓνα πανδοχεῖο.

Ἐκεῖ τὸν ἔβαλε σὲ καθαρὸ κρεβάτι καὶ ὅλη τὴν νύκτα τὸν ἐπεριποιήθηκε μὲ ἀγάπη καὶ συμπόνια.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Σαμαρείτης, πρὶν φύγῃ γιὰ νὰ συνεχίσει τὸ ταξίδι του, ἐκάλεσε τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε:

—Πάρε αὐτὰ τὰ δύο δηνάρια καὶ περιποιήσου καλά τὸν τραυματία. Ἄν τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν φθάσουν καὶ ξοδέψῃς καὶ ἄλλα, νὰ τὰ χρεώσῃς σὲ μένα καὶ στὸν γυρισμὸ μου θὰ σοῦ τὰ πληρώσω μὲ τὸ παραπάνω.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Σαμαρείτης καὶ ἀνεχώρησε.

Ἐδῶ ἐτελείωσε ὁ Κύριος τὴν παραβολὴ καὶ γυρίζοντας στὸν Νομικὸ τὸν ἐρώτησε:

—Καὶ τώρα πές μας, ποιὸς νομίζεις, ὅτι ἔγινε ὁ πλησίον γιὰ τὸν πληγωμένο.

Ὁ Νομικὸς ἀπάντησε:

—Ἐκεῖνος βέβαια πού τὸν ἐπεριποιήθηκε.

—Πολὺ ὠραῖα, εἶπε ὁ Ἰησοῦς. Πήγαινε λοιπὸν καὶ σὺ καὶ κάνε τὸ ἴδιο στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Ἰησοῦς μᾶς ἐδίδαξε, ὅτι «πλησίον» μας εἶναι κάθε ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἐχθρὸς μας ἀκόμη.

4. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ

Ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ δείξῃ πόσο ὁ Θεὸς χαίρεται, ὅταν μετανοοῦν οἱ ἁμαρτωλοί, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

—Ἐνας πατέρας εἶχε δύο γιουούς.

Μιά μέρα ὁ μικρότερος εἶπε στὸν πατέρα του:

—Πατέρα, δῶσε μου τὸ μερίδιό μου ἀπὸ τὴν περιουσία μας. Καὶ ἀμέσως ἐκεῖνος τὴν ἐμοίρασε ἐξ ἴσου καὶ στοὺς δύο.

Ὁ μεγάλος γυιὸς ἔμεινε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του. Ὁ μικρότερος ἐπούλησε τὸ μερίδιό του, ἐπῆρε τὰ χρήματα καὶ ἔφυγε σὲ μακρινὴ χώρα. Ἐκεῖ ἔκανε συντροφιά μὲ κακοὺς ἀνθρώπους καὶ ἄρχισε νὰ σκορπίζει ἀσυλλόγιστα τὰ χρήματά του σὲ ἀσωτεῖες καὶ ἁμαρτωλὲς πράξεις.

Σὲ λίγο καιρὸ τὰ χρήματά του ἐτελείωσαν. Οἱ κακοὶ φίλοι σκόρπισαν καὶ αὐτὸς ἔμεινε μόνος καὶ ἔρημος, γυμνὸς καὶ πεινασμένος σὲ ξένο μέρος.

Μάταια ἔτρεξε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ βρῇ λίγα χρήματα καὶ νὰ ἀγοράσῃ λίγο ψωμί, νὰ χορτάσῃ τὴν πείνα του.

Ἀναγκάσθηκε, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα, νὰ γίνῃ χοιροβοσκός. Ἀλλὰ ἡ τροφή, ποὺ τοῦ ἔδινε τὸ ἀφεντικό του, ἦταν λίγη καί, γιὰ νὰ χορτάσῃ, ἔτρωγε καὶ ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα θυμήθηκε τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του.

«Πόσοι ὑπηρετές στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου χορταίνουν ψωμί καὶ ἐγὼ κοντεύω νὰ πεθάνω τῆς πείνας!» συλλογίστηκε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ παράπονο.

Ἐξαφνα σταμάτησε τὸ κλάψιμο. Ἐσκούπισε τὰ δάκρυα καὶ εἶπε. «Θὰ φύγω, θὰ γυρίσω πίσω στὸν πατέρα μου. Θὰ πέσω στὰ πόδια του καὶ μὲ δάκρυα θὰ τοῦ πῶ: Πατέρα, ἀμάρτησα, συγχώρησέ με. Τὸ ξέρω πὼς δὲν εἶμαι πιά ἄξιος νὰ λέγωμαι γυιὸς σου. Κράτησέ με σὰν ὑπηρετὴ σου».

Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασί αὐτὴ ξεκίνησε γιὰ τὴν πατρίδα του.

Ὁ πατέρας ποτὲ δὲν ἐλησμόνησε τὸ ξενητεμένο παιδί του. Πάντοτε τὸ ἐσκέπτετο. Ζοῦσε μὲ τὴ λαχτάρα νὰ τὸ ξαναδῇ καὶ νὰ τὸ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Ὅταν τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται κουρελιασμένος

καὶ ζυπόλυτος, ἔτρεξε μ' ὅλα τὰ γεράματά του νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

Ὁ ἄσωτος γυῖος, μόλις ἔφθασε μπροστὰ τὸν πατέρα του, ἐγονάτισε καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ εἶπε:

— Πατέρα μου, ἀμάρτησα, συγχώρεσέ με. Δὲν εἶμαι πιά ἄξιος νὰ μὲ λὲς παιδί σου. Κράτησέ με κοντά σου σὰν ἓνα ὑπηρετὴ σου.

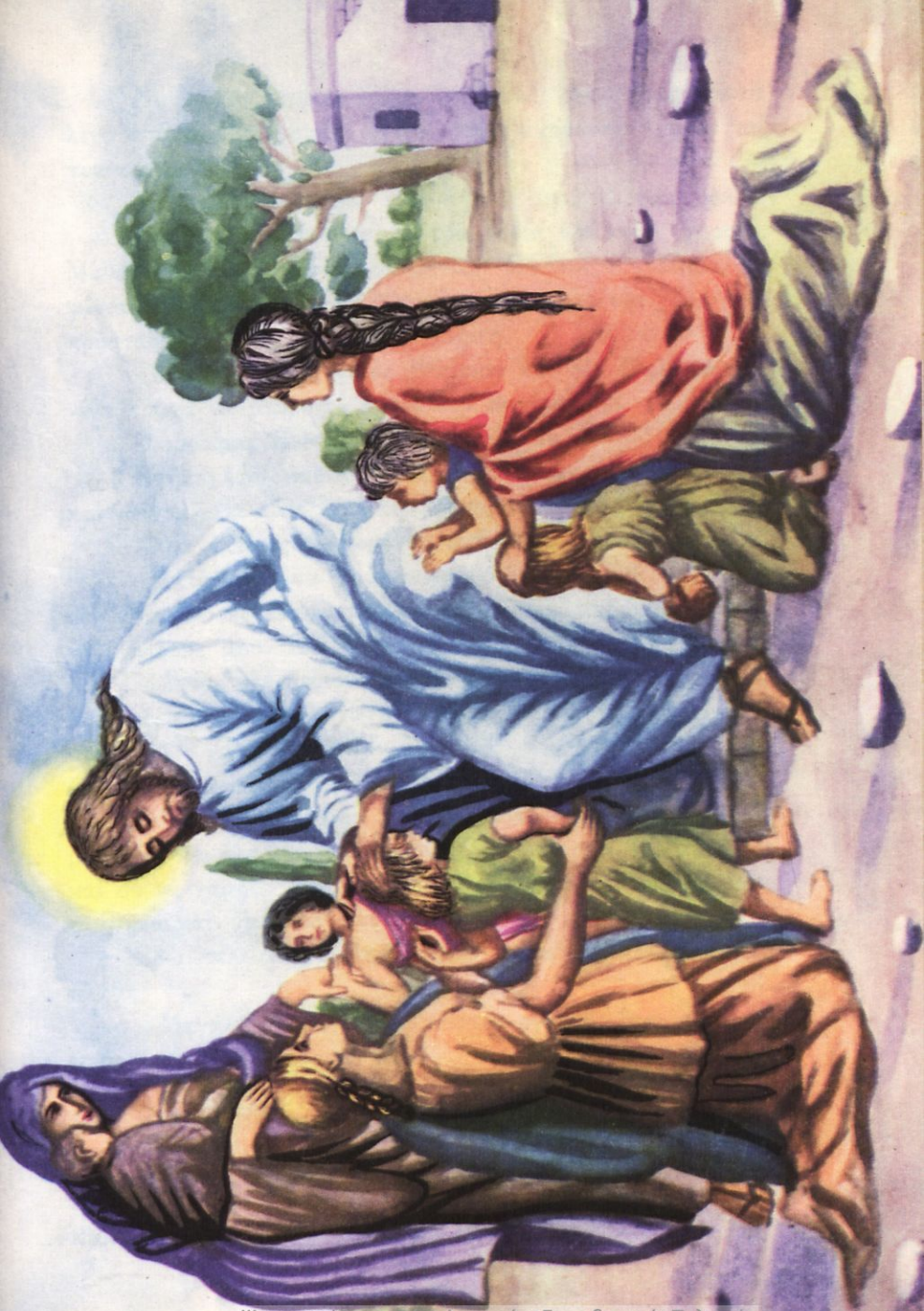
Ἄλλὰ ὁ πατέρας ἔσκυψε στοργικὰ ἐπάνω στὸν ἄσωτο, τὸν ἐσῆκωσε καὶ τὸν ἔσφιξε μὲ ἀγάπη στὴν ἀγκυαλιά του. Ἐπειτα χαρούμενος ἐπρόσταξε τοὺς ὑπηρετές:

— Φέρετε τὰ ὠραιότερα ροῦχα καὶ καινούργια παπούτσια

— Πατέρα μου, ἀμάρτησα, συγχώρεσέ με . . .

καὶ ντύσετε τὸ ἀγαπητό μου παιδί. Βάλετέ του καὶ στὸ χέρι ἓνα ὠραῖο δακτυλίδι. Σφάξτε καὶ τὸ μοσχάρι τὸ σιτευτὸ νὰ φᾶμε ὅλοι καὶ νὰ εὐχαριστηθοῦμε. Γιατὶ ὁ γυῖός μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε καὶ χαμένος καὶ εὐρέθηκε.

Οἱ δοῦλοι ἔκαμαν ὅπως ἐπρόσταξε ὁ πατέρας καὶ σὲ λίγο ἀπὸ τὸ εὐτυχισμένο ἐκεῖνο σπίτι ἀκούονταν χοροὶ καὶ τραγούδια.

Τὸ βράδυ γύρισε ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς ὁ μεγαλύτερος γυιός.

Ἄπο μακριὰ ἄκουσε τὰ τραγούδια καὶ τοὺς χορούς. Μὲ ἀπορία ρώτησε τοὺς ὑπηρέτες. Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, ὅτι γύρισε ὁ ἀδελφός του, καὶ ὁ πατέρας του, ἀπὸ τὴν χαρὰ του, πρόσταξε νὰ γίνῃ στὸ σπίτι γιορτὴ.

Τότε ὁ μέγας γυιός ἐθύμωσε καὶ δὲν ἤθελε μὲ κα- νένα τρόπο νὰ μπῆ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του.

Ὁ πατέρας ἐκατάλαβε τὸν θυμὸ του.

Βγῆκε ἔξω καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μπῆ στὸ σπίτι καὶ νὰ χαρῆ κι αὐτὸς γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἄσωτου παιδιοῦ.

Ἄλλὰ ἐκεῖνος θυμωμένος ἀπήντησε μὲ παράπονο:

—Πατέρα! τόσα χρόνια σὲ δουλεύω πιστὰ καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες ἓνα κατσικᾶκι νὰ διασκεδάσω καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου. Καὶ τώρα πού γύρισε αὐτὸς ὁ ἄσωτος, πού ἐξώδευσε τὴν περιουσία σου σὲ ἄσωτεῖες καὶ ἁμαρτωλὲς πράξεις, ἔσφαξες γιὰ χατήρι του κι αὐτὸ τὸ μοσχάρι τὸ σιτευτό.

Ὁ πατέρας τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Παιδί μου, ἄδικα παραπονεῖσαι. Ἐσὺ πάντα εἶσαι μαζί μου καὶ ὅλη μου ἡ περιουσία εἶναι δική σου. Πρέπει ὅμως καὶ σὺ νὰ χαρῆς, γιὰτὶ ὁ ἀδελφός σου ἦταν νεκρὸς καὶ ἀνα- στήθηκε καὶ χαμένος καὶ εὐρέθηκε.

Ἐδῶ τελείωσε ὁ Ἰησοῦς τὴν παραβολὴ καὶ εἶπε στὰ πλήθη:

—Μεγάλῃ χαρὰ γίνεται στὸν οὐρανὸ, ὅταν μετανοῇ ἕστω καὶ ἓνας ἁμαρτωλός.

6. Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκε τὰ πλήθη, οἱ Γραμ-

ματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, γιὰ νὰ βροῦν ἀφορμὴ νὰ τὸν κατηγορήσουν, τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς μιλήσῃ γιὰ τὸ γάμο καὶ τὴν οἰκογένεια. Ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκε τότε πῶς πρέπει οἱ γονεῖς νὰ ἀνατρέφουν τὰ παιδιὰ τους καὶ πῶς τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ σέβωνται καὶ νὰ ἀγαποῦν τοὺς γονεῖς τους.

Μέσα στὰ πλήθη, ποὺ ἄκουαν τὸν Ἰησοῦ, ἦσαν καὶ πολλοὶ γονεῖς μὲ τὰ παιδιὰ τους. Ὅταν ἐτελείωσε ἡ διδασκαλία, οἱ γονεῖς ᾤδηγησαν τὰ παιδιὰ τους στὸν Ἰησοῦ νὰ τὰ εὐλογήσῃ.

Οἱ μαθηταί, ἐπειδὴ ἔβλεπαν τὸν Διδάσκαλό τους κουρασμένο, ἐνόμισαν ὅτι τὰ τόσα παιδιὰ ποὺ ἔφεραν οἱ γονεῖς θὰ τὸν ἐνωχλοῦσαν. Γι' αὐτὸ παρεκάλεσαν τοὺς γονεῖς νὰ πάρουν τὰ παιδιὰ καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς εἶπε :

— Ἀφήσετε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθουν κοντὰ μου, γιὰτὶ σ' αὐτὰ ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐπειτα ἐγύρισε πρὸς τὰ πλήθη καὶ εἶπε :

— Σᾶς βεβαιῶνω, ὅτι μόνον ἐκεῖνοι ποὺ μοιάζουν μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰμποῦν στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐπειτα ἐκάλεσε τὰ παιδάκια κοντὰ του καὶ τὰ εὐλόγησε.

7. Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Ἕλληνες

Στὴν Παλαιστίνη, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων του, εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἄρκετοι Ἕλληνες.

Μὲ τοὺς προσκυνητάς, ποὺ μαζεύθηκαν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὶς ἐορτὲς τοῦ Πάσχα, ἦλθαν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας αὐτούς.

Οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸν Ἰησοῦ. Ὅταν ἔμαθαν, ὅτι καὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς του εὐρίσκεται στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔτρεξαν μὲ προθυμία νὰ ἀκούσουν τὴν θεία

διδασκαλία του. Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ τοὺς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Προσπάθησαν νὰ πλησιάσουν τὸν Κύριο, νὰ τὸν γνωρίσουν καὶ νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὸν θαυμασμό τους. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν εὐκολο, γιατί ὁ Ἰησοῦς ἦτο πάντοτε περικυκλωμένος ἀπὸ πλῆθος λαοῦ.

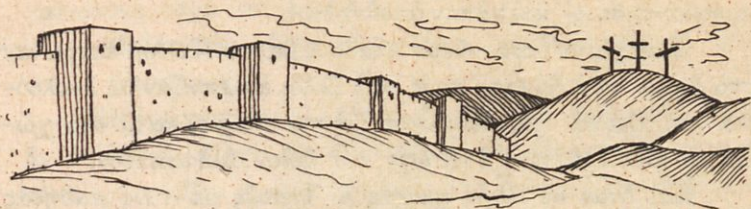
Ἐπλησίασαν τότε τὸν Φίλιππο καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ὁ Φίλιππος εἶπε τὴν ἐπιθυμία τους στὸν Ἀνδρέα καὶ ὕστερα μαζί παρεκάλεσαν τὸν Ἰησοῦ.

Ὅταν ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς τὴν ἐπιθυμία τῶν Ἑλλήνων εἶπε : «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου», δηλαδὴ ἐφθασε ἡ ὥρα γιὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Οἱ μαθηταὶ δὲν ἐκατάλαβαν ἀμέσως τί ἐννοοῦσε ὁ Ἰησοῦς μὲ τὰ λόγια αὐτά. Ἀργότερα ὅμως, ὅταν ἄρχισαν νὰ διδάσκουν τὰ ἔθνη τὴν διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, κατάλαβαν τί ἐννοοῦσε ὁ Χριστός. Τότε εἶδαν πόσο ἐβοήθησαν γιὰ τὴν διάδοσι τῆς νέας θρησκείας οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὅλος ὁ τότε γνωστὸς κόσμος ἐμιμοῦσε τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐμιμοῦντο τοὺς Ἕλληνας. Διὰ τοῦτο ἐγράφησαν καὶ τὰ Εὐαγγέλια εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ Θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Ὁ Ἰησοῦς, ἀπὸ τὴν Βηθανία, ὅπου ἀνέστησε τὸν Λάζαρον, ἀνεχώρησε μὲ τοὺς μαθητάς του γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὅταν ἐπλησίασαν στὸ χωριὸ Βηθφαγή, ὁ Ἰησοῦς εἶπε σὲ δυὸ μαθητάς του:

—Πηγαίνετε πρὸς τὸ χωριό. Στὸ δρόμο θὰ βρῆτε μιὰ γαϊδούρα μὲ τὸ πουλάρι της. Νὰ πάρετε τὸ πουλάρι καὶ νὰ τὸ ὀδηγήσετε ἐδῶ. Ἄν κανεὶς σᾶς ἐρωτήσῃ, ποῦ πᾶτε τὸ πουλάρι, νὰ πῆτε ὅτι τὸ χρειάζεται ὁ Διδάσκαλος.

Οἱ μαθηταὶ ἀνεχώρησαν καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψαν μὲ τὸ πουλάρι. Ἐστρωσαν στὴ ράχι του τὰ ροῦχα τους, ἐκάθισε ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω καὶ ἐσυνέχισαν τὸν δρόμο τους γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἔτσι βγῆκε ἀληθινὴ ἢ προφητεία τοῦ Ζαχαρία :

Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου.

Ἡ εἶδησις, ὅτι σὲ λίγο εἰσέρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς, διεδόθη γρήγορα σὲ ὅλη τὴν πόλι.

Οἱ εὐλαβεῖς προσκυνηταί, ποὺ κατὰ χιλιάδες εἶχαν συγκεντρωθῆ στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα,

ένωμένοι μὲ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ἔτρεξαν νὰ τὸν προὔπαντήσουν καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθῶν.

Στὰ χέρια ἐκρατοῦσαν κλάδους βατῶν. Πολλοὶ ἔστρωναν στὸ δρόμο τὰ ἐνδύματά τους, καὶ ἄλλοι ἐσκέπαζαν μὲ λουλούδια καὶ κλαδιά ἀπὸ δένδρα τῆ γῆ γιὰ νὰ μὴν πατᾶ στὸ χῶμα τὸ πουλάρι, πού ἐσήκωνε τὸν θεῖον Διδάσκαλον.

Καὶ ὅταν σὲ λίγο φάνηκε ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς του, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἔτρεξε γύρω του, ἐνῶ μιὰ μυριόστομη φωνὴ ἀντηχοῦσε τὸν ἀέρα:

— Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Ὡσαννά ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ἔτσι τιμημένους καὶ δοξασμένους εἰσῆλθε ὁ Ἰησοῦς θριαμβευτικὰ σὰν βασιλιᾶς στὰ Ἱεροσόλυμα.

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς μὲ φθόνο εἶδαν τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν ὑποδοχὴ τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ τιμὲς πού ἔκανε ὁ λαὸς στὸν Ἰησοῦ ἐπλημμύρισαν μὲ μῖσος τὴν ψυχὴ τους. Ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐξαφανίσουν σὲ πρώτη εὐκαιρία.

Τὴν θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα τὴν ἐορτάζει πανηγυρικὰ ἡ ἐκκλησία μας μιὰ Κυριακὴ πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα. Τὴν ὀνομάζει *Κυριακὴ τῶν Βατῶν*, ὁπότε ὁ παπᾶς μοιράζει κλάδους βατῶν στοὺς χριστιανούς.

2. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ κατὰ τῶν Φαρισαίων

Τὴν ἄλλη μέρα, δηλαδὴ τὴν Μεγάλη Δευτέρα γιὰ μᾶς, ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε στὸ Ναό. Ὁ κόσμος, πού τὸν περίμενε, ἔτρεξε καὶ τὸν περικύκλωσε νὰ ἀκούσῃ τὴν θεία διδασκαλία του. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐσκέφθησαν νὰ τὸν συλλάβουν, ἀλλὰ ἐφοβήθησαν τὴν ὀργὴ τοῦ λαοῦ. Ἀπεφάσισαν τότε νὰ τὸν παρασύρουν σὲ συζήτησι καὶ νὰ τὸν παρουσιάσουν στοὺς Ρωμαίους ὡς ἐπαναστάτη.

Τὴν ἐπομένη, δηλαδὴ τὴν Μεγάλη Τρίτη, ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε στὸν Ναὸ πάλι καὶ ἄρχισε νὰ διδάσκῃ τὰ πλῆθη.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὸν ἐπλησίασαν καὶ μὲ κλωσύνῃ τάχα τὸν ἐρώτησαν:

—Διδάσκαλε, βρῖσκεις σωστὸ νὰ πληρώνωμε φόρο στοὺς Ρωμαίους;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἦταν μιὰ πραγματικὴ παγίδα. Διότι, ἂν ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε ὅτι δὲν πρέπει νὰ πληρώνουν, τότε θὰ τὸν παρουσίαζαν στοὺς Ρωμαίους, ποὺ ἤσαν κύριοι τῆς Παλαιστίνης, γιὰ ἐπαναστάτη. Ἄν πάλι ἔλεγε «ναί», τότε θὰ τὸν κατηγοροῦσαν στὸ λαό, ὅτι παραβαίνει τὸ Μωσαϊκὸ νόμο, ὁ ὁποῖος ἀπηγόρευε νὰ πληρώνουν φόρο σὲ ἄλλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ναό.

Ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε τὸν σκοπὸ τους. Ἐζήτησε ἕνα νόμισμα. Εἶχε τυπωμένη τὴν εἰκόνα τοῦ Ρωμαίου Καίσαρος.

—Τίνος εἶναι αὐτὴ ἡ τυπωμένη εἰκόνα; ρώτησε ὁ Ἰησοῦς.

—Τοῦ Καίσαρος, τοῦ ἀπήντησαν οἱ Φαρισαῖοι.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε:

—Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ. Δηλαδή ὅ,τι ἀνήκει στὸν Καίσαρα, νὰ τὸ δώσετε στὸν Καίσαρα, καὶ ὅ,τι ἀνήκει στὸ Θεό, νὰ τὸ δώσετε στὸ Θεό.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἄκουσαν τὴν ἀπάντησι αὐτῆ, τάχασαν. Ἄλλὰ ἀντὶ νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὸν κακὸ σκοπὸ τους, ἄρχισαν νὰ τὸν ἐρωτοῦν καὶ γιὰ ἄλλα πολλά, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ στηρίξουν κατηγορία ἐναντίον του. Ὁ Ἰησοῦς, ποὺ ἤξερε τὸν σκοπὸ τους, ἐγύρισε στὸν κόσμον καὶ φανέρωσε ὅλη τὴν κακία καὶ τὴ μοχθηρία τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων. Ἐπειτα ἐκαυτηρίασε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους μὲ αὐτὰ τὰ λόγια:

—Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Δηλαδή: Ἄλλοίμονο σὲ σᾶς, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, πού ἄλλα λέτε καὶ ἄλλα κάνετε, γιατί ὄχι μονάχα ἐσεῖς δὲν θέλετε νὰ εἰσέλθετε στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐμποδίζετε.

3. Τὸ ἀνώτατον συνέδριον καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Τὸ μῖσος τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων ἐθέρωσε, ὅταν μάλιστα ἄκουσαν καὶ τὰ ὅσα εἶπε ἐναντίον τους ὁ Ἰησοῦς.

Τὸ μῖσος τους ἔγινε ἀβάστακτο. Ἔπρεπε νὰ βροῦν κάποιον τρόπο νὰ τὸν ἐξαφανίσουν.

Ἐκάλεσαν ἀμέσως τὸ ἀνώτατο συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, δηλαδή μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέως Καϊάφα καὶ συνεζήτησαν ὥρες πολλές. Στὸ τέλος ἐπῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ συλλάβουν καὶ νὰ θανατώσουν τὸν Ἰησοῦ.

Μὰ πῶς νὰ τὸν πιάσουν; Τὴν ἡμέρα δὲν ἐτολμοῦσαν, γιατί ἐφοβοῦντο τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ, πού ἀγαποῦσε καὶ ἐσέβeto τὸν Ἰησοῦ. Ἔπρεπε νὰ τὸν συλλάβουν νύκτα καὶ σὲ μέρος ἐρημικό. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν πολὺ δύσκολο, σχεδὸν ἀδύνατο. Πῶς λοιπὸν νὰ κάνουν;

Αὐτὴ ἡ σκέψιν τοὺς ἐβασάνιζε, ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστά τους ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

— Τί μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπε, καὶ νὰ σᾶς παραδώσω ἐγὼ τὸν Ἰησοῦν;

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ προσέφεραν τριάντα ἀργύρια. Καὶ ἡ αἰσχρὴ συμφωνία ἐκλείσε.

Ὁ φιλάργυρος Ἰούδας ἐπούλησε τὸν Διδάσκαλον καὶ Θεόν του γιὰ τριάντα ἀργύρια.

4. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, δηλαδή τὴν Μεγάλη Πέμπτη,

ἄρχιζε ὁ ἑορτάσμος τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων καὶ διαρκούσε ἑπτὰ ἡμέρες. Τὸ βράδυ τῆς Μ. Πέμπτης συνήθιζαν οἱ Ἑβραῖοι νὰ κάθωνται σὲ πλούσιο τραπέζι. Αὐτὸ λέγεται Δεῖπνος.

Τὸ πρωτὶ τῆς Μεγάλης Πέμπτης οἱ μαθηταὶ ἐρώτησαν τὸν Ἰησοῦν ποῦ θέλει νὰ ἐτοιμάσουν τὸν Δεῖπνον. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε:

— Θὰ πᾶτε πρὸς τὴν πόλι. Στὸν δρόμο θὰ συναντήσετε ἕναν ἄνθρωπο μὲ μιὰ στάμνα νερὸ στὸν ὄμο. Θὰ τὸν ἀ-

Ὁ Μυστικὸς δεῖπνος

κολουθήσετε καὶ θὰ μπῆτε στὸ σπίτι, ποῦ θὰ μπῆ. Ἐκεῖ θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότη νὰ σᾶς δείξῃ τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖον θὰ ἐτοιμάσετε τὸν Δεῖπνον.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπῆγαν καὶ ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς ἐτοίμασαν τὸν Δεῖπνον.

Τὸ βράδυ ἔφθασε καὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ὑπολοίπους

μαθητάς και ἐκάθησαν ὅλοι στὸ τραπέζι.

Πρὶν ἀρχίσουν τὸ φαγητό, ὁ Ἰησοῦς ἔδωσε στοὺς μαθητάς του ἓνα παράδειγμα ταπεινοφροσύνης. Ζώστηκε μιὰ πετσέτα, ἐπῆρε καὶ μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ πλένη τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του.

Ἐκεῖνοι τᾶχασαν ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται. Ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε:

— Ποτέ, Κύριε, δὲν θὰ δεχθῶ νὰ μοῦ πλύνῃς τὰ πόδια.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε:

— Ἐάν δὲν σοῦ πλύνω τὰ πόδια, δὲν θὰ ἔχῃς θέσι μαζί μου. Ὁ Πέτρος δὲν ἔφερε πλέον ἀντίρρηση.

Καὶ ἀφοῦ ἔπλυνε καὶ ἔσκούπισε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του, ἐκάθησε στὸ τραπέζι καὶ τοὺς ἐμίλησε γιὰ τὴν ταπεινοφροσύνη.

Ὁ Ἰησοῦς διέκοψε γιὰ λίγο τὴν διδασκαλία του. Ἐπειτα μὲ φωνὴ λυπημένη εἶπε:

— Ἐνας ἀπὸ σᾶς ἀπόψε θὰ μὲ προδώσῃ.

Οἱ μαθηταὶ ἐταράχθησαν. Μὲ ἀμηχανία ἐκοίταζε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ μὲ ἀγωνία ρωτοῦσε καθένας: «Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε;»

Ὁ Ἰησοῦς ἐσιωποῦσε. Ὁ Ἰωάννης ἔσκυψε στὸ στήθος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ψιθυριστὰ τὸν παρεκάλεσε νὰ φανερώσῃ τὸν προδότη. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπήντησε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Θὰ μὲ προδώσῃ ἐκεῖνος, στὸν ὁποῖο θὰ προσφέρω ψωμὶ βουτηγμένο στὸ ζωμὸ τοῦ πιάτου μου.

Καὶ ἀμέσως ἐπῆρε ἓνα κομμάτι ψωμί, τὸ βούτηξε στὸ πιάτο του, τὸ πρόσφερε στὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅ,τι ἔχεις στὸ νοῦ σου νὰ κάμῃς, κάμε το γρήγορα.

Ὁ Ἰούδας ἐπῆρε τὸ ψωμὶ καὶ ἀμέσως ἔφυγε.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐπῆρε τὸν ἄρτον καὶ τὸν εὐλόγησε. Ἐ-

πειτα τὸν ἔκοψε σὲ κομμάτια καὶ τὸν ἐμοίρασε στοὺς μαθητὰς λέγων:

—*Λάβετε, φάγετε, τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.*

Ἔπειτα πῆρε τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί, τὸ εὐλόγησε καὶ τὸ προσέφερε στοὺς μαθητὰς του μὲ τὰ λόγια:

—*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες. Τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.*

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Κύριος μᾶς συνέστησε τὸ *Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας*, πού τελοῦμε στὴν ἐκκλησία μας καὶ μεταλαμβάνομε.

5. Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ εἰς Γεθσημανή

Ὅταν ἐτελείωσε ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε τὴν τελευταία διδασκαλία πρὸς τοὺς μαθητὰς του.

—*Λίγες ὥρες θὰ εἶμαι ἀκόμη μαζί σας, τοὺς εἶπε μὲ λυπημένη φωνή. Ὑστερα ἀπὸ λίγο θὰ πάω ἐκεῖ, ὅπου ἐσεῖς τώρα δὲν μπορεῖτε νὰ ἔλθετε. Σᾶς ἀφήνω ὅμως μιὰ μεγάλη ἐντολή: **Νὰ ἀ γ α π ᾶ τ ε ἀ λ λ ῆ λ ο υ ς.** Ὅπως ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα, ἔτσι καὶ σεῖς ν' ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας αὐτὴ θὰ καταλάβῃ ὁ κόσμος, ὅτι πραγματικὰ εἴσθε μαθηταὶ μου.*

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸν διέκοψε ὁ Πέτρος.

—*Κύριε, γιατί εἶπες ὅτι ὅπου πηγαίνεις Ἐσὺ ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ ἔλθωμε; Ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος καὶ τὴν ζωὴ μου νὰ θυσιάσω γιὰ σένα.*

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε:

—*Ἀπόψε, Πέτρο, πρὶν νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ μὲ ἀρνηθῆς τρεῖς φορές.*

Πῆρε ὕστερα τοὺς μαθητὰς καὶ ἐπῆγαν στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐφθασαν κατὰ τὰ μεσάνυκτα καὶ μπῆχαν στὸν

κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Σ' αὐτὸν τὸν κῆπο συνήθιζε νὰ πηγαί-
νη ὁ Ἰησοῦς καὶ νὰ προσεύχεται.

Ὁ Ἰησοῦς παρεκάλεσε τοὺς μαθητάς του νὰ περιμέ-
νουν ἐκεῖ κοντὰ καὶ αὐτὸς μὲ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ
τὸν Ἰάκωβο ἐπροχώρησαν στὸ βάθος.

—Ἡ ψυχὴ μου εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀβάστακτη
λύπη, τοὺς εἶπε. Μείνετε ἐδῶ καὶ ξαγρυπνᾶτε μαζί μου.

Καὶ μόνος του ἐπροχώρησε λίγο ἀκόμη. Ἐκεῖ ἐγονά-
τισε καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται θερμά.

—Πατέρα μου, παρακαλοῦσε, ἂν εἶναι δυνατόν ἄς μὴ
δοκιμάσω αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Ἀλλὰ πάλι ἄς γίνῃ τὸ θέλημα
τὸ δικό Σου καὶ ὄχι τὸ δικό μου.

Καὶ ἐξακολούθησε τὴν προσευχή του μὲ κατάνυξι.
Ὁ ἰδρωτὰς ἔσταζε ἀπὸ τὸ θεῖο μετωπὸ του σὲ χονδρὲς στα-
γόνες.

Ὅταν ἐτελείωσε, ἐγύρισε ἐκεῖ πού εἶχε ἀφήσει τοὺς
τρεῖς μαθητάς του. Τοὺς εὗρῆκε νὰ κοιμῶνται. Τοὺς ἐξύπνησε
καὶ εἶπε στὸν Πέτρο:

—Δὲν μπόρεσες, Πέτρο, οὔτε μιὰ ὥρα νὰ ξαγρυπνήσης
μαζί μου; Ἀγρυπνᾶτε καὶ προσεύχεσθε μαζί, γιὰ νὰ μὴν
μπῆτε σὲ πειρασμό.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτά, γύρισε γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ συνέχισε
τὴν προσευχή του.

Ὅστερα ἀπὸ λίγο ξαναγύρισε καὶ βρῆκε τοὺς μαθητάς
του πάλι νὰ κοιμοῦνται.

Γιὰ τρίτη φορὰ ξαναπῆγε μόνος νὰ προσευχηθῆ.

Ὅταν σὲ λίγο ξαναγύρισε, εὗρῆκε καὶ πάλι τοὺς μα-
θητάς του νὰ κοιμοῦνται.

Τότε μὲ λυπημένη φωνὴ τοὺς εἶπε:

—Κοιμᾶσθε ἀκόμα; Νά, ἔφθασε ἡ ὥρα πού θὰ συλληφθῶ
ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου. Σηκωθῆτε νὰ πηγαίνωμε. Ἴδου ἔφθα-
σεν ἐκεῖνος πού θὰ μὲ παραδώσῃ.

Πράγματι ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐφάνηκαν φῶτα καὶ ἀκούστηκαν πατήματα καὶ ἄγριες φωνές πολλῶν ἀνθρώπων.

— Χαῖρε, διδάσκαλε !

Ἦσαν οἱ δοῦλοι τῶν Ἀρχιερέων μὲ Ρωμαίους στρατιῶτες, πού τοὺς ᾤδηγοῦσε ὁ Ἰούδας.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς μαθητάς του καὶ ρώτησε.

— Ποῖόν ζητᾶτε; Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν: Τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.

— Ἐγὼ εἶμαι, τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰούδας ἐπροχώρησε βιαστικά, ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε: Χαῖρε, διδάσκαλε!

Ὁ Ἰησοῦς λυπημένος ἀπὸ τὴν ἀχαριστία τοῦ Ἰούδα εἶπε :

— Μὲ φίλημα προδίδεις τὸν διδάσκαλόν σου;

Ἔτρεξαν τότε οἱ στρατιῶται καὶ ἐπίασαν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Πέτρος ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν Ἰησοῦν. Ἐβγαλε ἀμέσως τὸ μαχαίρι του καὶ ἔκοψε τὸ αὐτὶ ἐνὸς δούλου, ποὺ ἐλέγετο Μάλχος.

Ὁ Ἰησοῦς ἐμάλωσε τὸν Πέτρο γιὰ τὴν πράξι του αὐτῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πέτρε, βάλε τὸ μαχαίρι στὴν θήκη του.

Ἐπειτα ἐθεράπευσε τὸ αὐτὶ τοῦ Μάλχου καὶ ἀκολούθησε τοὺς στρατιῶτες.

Οἱ μαθηταὶ τρόμαξαν. Μόνο ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος ἐτόλμησαν νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς στρατιῶτες.

6. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἀρχιερέως Ἄννα

Οἱ στρατιῶται ἔδесαν τὰ χέρια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ὠδήγησαν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα Ἄννα.

Ὁ Ἄννας ἦταν πεθερὸς τοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα.

Ὁ Ἄννας ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦ γιὰ τοὺς μαθητάς του καὶ τὴν διδασκαλία του.

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε:

— Ἐγὼ ὅ,τι ἐδίδαξα, τὸ ἐδίδαξα φανερά. Ρωτῆστε αὐτοὺς ποὺ με ἀκουσαν.

Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἀρχιερέα, ἐκτύπησε τὸν Ἰησοῦ στὸ πρόσωπο καὶ με ἄγρια φωνὴ τοῦ εἶπε:

— Ἐτσι ἀπαντοῦν στὸν Ἀρχιερέα;

Ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε με καλωσύνη.

— Ἐὰν εἶπα κάτι κακό, πές μου ποιὸ ἦταν τὸ κακό.

Ἄν ὅμως ἐμίλησα καλά, γιατί με κτυπᾷς;

Ἔστερα ἀπὸ λίγο ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος ἔφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Ἄννα.

Ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζε τὸν Ἀρχιερέα καὶ μπῆκε στὸ σπίτι νὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ τὸν Διδάσκαλό του.

Γιὰ νὰ μὴν περιμένῃ ὅμως ὁ Πέτρος στὸν δρόμο, παρεκάλεσε τὴν θυρωρὸ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μείνῃ στὴν αὐλή.

Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἄννα

Ἡ θυρωρὸς ἐκοίταξε προσεκτικὰ τὸν Πέτρο καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Μήπως καὶ σὺ εἶσαι μαθητῆς του;

— Ὁ χι, ἀπάντησε στενοχωρημένος ὁ Πέτρος.

Ἡ νύκτα ἦτάν ψυχρὴ καὶ οἱ ὑπηρέτες, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, ἀναψαν φωτιά στὴν αὐλή.

Ὁ Πέτρος ἐπλησίασε στὴ φωτιά καὶ κάθησε.

Τότε ἓνας ὑπηρέτης ἐρώτησε:

— Μήπως καὶ σὺ εἶσαι μαθητῆς του;

— Ὁ χι, ἀπάντησε πάλι ὁ Πέτρος.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο ἄλλος δοῦλος ἐρώτησε τὸν Πέτρο:

— Καὶ σὺ εἶσαι μαθητῆς του;

Ὁ Πέτρος γὰρ τρίτη φορά ἀρνήθηκε. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμή ἐλάλησε ὁ πετεινός.

Ὁ Πέτρος ἐθυμήθηκε ἀμέσως τὰ προφητικά λόγια τοῦ Ἰησοῦ καὶ ταράχθηκε. Βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ καὶ μετανοημένος γιὰ τὴν ἄρνησί του ἔκλαψε πικρά.

7. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου

Ὁ Ἄννας ἔστειλε τὸν Ἰησοῦν δεμένο στὸν Ἀρχιερέα Καϊάφα.

Στὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ ἦσαν μέλη τοῦ Συνεδρίου καὶ συνεσκέπτοντο. Εἶχαν πάρει βέβαια τὴν ἀπόφασιν νὰ θανατώσουν τὸν Ἰησοῦ. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ βροῦν καὶ μιὰ κατηγορία ἐναντίον του. Τὴν κατηγορία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τὴν καταθέσουν ἀξιόπιστοι μάρτυρες. Τέτοιους ὅμως μάρτυρας δὲν εὑρισκαν. Ἀπεφάσισαν τότε νὰ χρησιμοποιήσουν ψευδομάρτυρας.

Ὅταν οἱ στρατιῶτες ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὸ Συνέδριο, ὁ Καϊάφας ἐκάλεσε τοὺς ψευδομάρτυρας. Οἱ μαρτυρίες τους ὅμως δὲν ἦταν τόσο σοβαρές, ὥστε νὰ δικαιολογήσουν τὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ σὲ θάνατο. Αὐτὸ ἀπησχόλησε τὸ Συνέδριο.

Παρουσιάσθηκαν ὕστερα δύο νέοι ψευδομάρτυρες, ποὺ κατέθεσαν τὰ ἑξῆς:

— Ἀκούσαμε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ λέγῃ, ὅτι μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὸν Ναὸ καὶ σὲ τρεῖς μέρες νὰ τὸν χτίσῃ πάλι.

Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοῦτο ἐννοοῦσε τὴν τριήμερη ταφὴ καὶ ἀνάστασί του.

Ὁ Καϊάφας ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ σὲ ἄγριο ὕφος τοῦ εἶπε:

— Ἀκουσες τί σέ κατηγοροῦν; Τί ἔχεις νά ἀπαντήσης;
Ἵ Ἰησοῦς δὲν ἀποκρίθηκε.

Ἵ Καϊάφας ἀγρίεψε περισσότερο καὶ εἶπε:

— Πές μας, στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Εἶσαι Σὺ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός;

Ἵ Ἰησοῦς ἤρεμα ἀπάντησε:

— Σὺ εἶπας.

Ἵ Καϊάφας, γιὰ νά δείξῃ ὅτι τάχα ἀγανάκτησε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐτῆ, ἔσχισε τὰ ροῦχα του καὶ φώναξε:

— Δὲν ἔχομε πιά ἀνάγκη ἀπὸ μάρτυρες. Ἵ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐβλασφήμησε. Τὸν ἀκούσατε ὅλοι. Εἶπε πὼς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σας;

Τότε οἱ μοχθηροὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι μὲ μιὰ φωνὴ ἀπάντησαν: «Εἶναι ἔνοχος θανάτου».

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τὸ Συνέδριο κατεδίκασε τὸν Ἰησοῦ σὲ θάνατο.

Ἵ Ἀρχισαν τότε οἱ ἄνομοι σύμβουλοι καὶ οἱ ὑπηρέτες τους νά περιπαίξουν τὸν Ἰησοῦ: τὸν ἔφτυναν, τὸν ἐκτυποῦσαν καὶ ἔλεγαν κοροϊδευτικά: «Προφήτευσε, Χριστέ, ποιὸς σέ ἐκτύπησε;»

Τὸ μαρτύριο αὐτὸ κράτησε μέχρι τὸ κρωτὶ τῆς Παρασκευῆς.

Ἵ Ἡ καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ σὲ θάνατο διαδόθηκε πρῶτῃ πρῶτῃ σὲ ὅλη τὴν πόλι. Τὴν ἔμαθε καὶ ὁ προδότης Ἰούδας. Μιὰ θανάσιμη ἀγωνία τὸν ἔπιασε. Τότε κατάλαβε τὴν μεγάλη ἁμαρτία ποὺ ἔκανε καὶ μετανόησε πικρά. Ἵ Ἐτρεχε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νά βρῆ κάποια ἀνακούφισι. Μάταια ὅμως. Ἵ ἀγωνία τὸν ἐπνιγε. Πῆρε τότε τὰ τριάντα ἀργύρια, ἔτρεξε στὸ Συνέδριο καὶ μὲ φωνὴ ταραγμένη εἶπε στοὺς Ἀρχιερεῖς:

— Ἵ Ἡμάρτον, σᾶς παρέδωσα ἕναν ἄθῳο.

Ἵ Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν:

— Τί μᾶς μέλει ἐμᾶς; Ἵ Ἐσὺ ἔχεις τὴν ἁμαρτία.

Ὁ Ἰούδας ἔτρεξε τότε στοὺς πόδια τοῦ Ἀρχιερέα τὰ τριάντα ἀργύρια καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο τὸν βρῆκαν κρεμασμένο στὰ κλαδιὰ μιᾶς συκιάς.

Ἔτσι τιμωρήθηκε γιὰ τὴν αἰσχρὴ προδοσίαν του.

8. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου

Ἡ ἀπόφασις, ποῦ πῆραν οἱ Ἀρχιερεῖς στοὺς Συνέδριον, ἔπρεπε νὰ ἐγκριθῆ καὶ ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖο Διοικητὴ τῆς Παλαιστίνης.

Τὴν Παρασκευὴ πρῶτῃ πρῶτῃ οἱ ὑπηρέτες ὠδήγησαν δεμένο τὸν Ἰησοῦ στοὺς Διοικητήριον, ποῦ Ῥωμαϊκῶς λέγεται Πραιτώριον. Διοικητὴς ἦτο ὁ Πόντιος Πιλάτος.

Ἐξω ἀπὸ τὸ Πραιτώριον συγκεντρώθηκαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ ἄρκετοὶ Ἰουδαῖοι πληρωμένοι ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Ὁ Πιλάτος, ὅταν ἄκουσε ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς κατεδίκασαν τὸν Ἰησοῦ πρὸς θάνατον, ἐπειδὴ ἐβλασφήμησε, δὲν ἤθελε νὰ ἐγκρίνῃ τὴν καταδίκην.

Οἱ Ἀρχιερεῖς τότε κατηγοροῦσαν τὸν Ἰησοῦ, ὅτι ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του βασιλέα τῶν Ἰουδαίων. Τὸν κατηγοροῦσαν δηλαδὴ ὅτι ἦτο ἐπαναστάτης κατὰ τῶν Ῥωμαίων.

Ὁ Πιλάτος ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦν:

— Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;

— Ἄν ἤμουν βασιλεὺς, ὅπως οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ἀπήντησε ἡρεμῶς ὁ Ἰησοῦς, τότε οἱ ὑπηρέτες μου θὰ ἤρχοντο νὰ με ἐλευθερώσουν. Ἐγὼ ἤλθον ἐν τῷ κόσμῳ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Πιλάτος, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἰησοῦ, κατάλαβε πῶς εἶχε μπροστὰ του ἕνα ἄθῳον, τὸν ὁποῖον ἀπὸ μῖσος κατηγοροῦσαν οἱ Ἀρχιερεῖς. Σκέφθηκε νὰ βρῆ κάποιον τρόπο νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ ἐλευθερώνουν ἕνα κατάδικον.

Εἶχαν τότε στήν φυλακή ἕναν τρομερό ληστή, τὸν Βα-
ραββᾶ. Ὁ ληστής αὐτὸς εἶχε κάμει πολλὰ ἐγκλήματα. Ὅλοι
τὸν ἔτρεμαν. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ληστή, τὸν Βαραββᾶ, τὸν εἶχαν
πιάσει οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες καὶ τὸν εἶχαν τώρα στή φυλακή.

Ὁ Πιλάτος διέταξε καὶ τὸν ἔφεραν ἀπὸ τὴν φυλακή.
Τὸν ἔβαλε δίπλα στὸν Ἰησοῦ καὶ ρώτησε τὸν ὄχλο:

Ὁ Ἰησοῦς ὀδηγεῖται εἰς τὸν Πιλάτον

— Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θέλετε νὰ ἐλευθερώσω γιὰ τὶς
ἐορτὲς τοῦ Πάσχα; Τὸν Ἰησοῦ ἢ τὸν Βαραββᾶ;

Εἶχε τὴν ἐλπίδα, ὅτι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι
καὶ ὁ ὄχλος δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ ζητήσουν τὴν ἀπελευθέρωσι
ἐνὸς τόσο τρομεροῦ κακούργου.

Ἀλλὰ γελάστηκε. Οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ τοὺς Γραμματεῖς
καὶ Φαρισαίους ἔπεισαν τὸν ὄχλο νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Πιλάτο
νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Βαραββᾶ.

— Καί τί νά κάμω τόν Ἰησοῦν; ρώτησε ὁ Πιλάτος.

Ὁ ὄχλος παρακινούμενος ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς ἐφώναζε; «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν».

Ὁ Πιλάτος, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά κάμῃ τούς Ἑβραίους νά λυπηθοῦν τόν Ἰησοῦ, διέταξε νά τόν μαστιγώσουν.

Οἱ στρατιῶτες ἐπῆραν τόν Ἰησοῦν καί τόν ἐμαστίγωσαν. Ἐπειτα τόν ἔντυσαν μέ κόκκινη χλαμύδα καί ἔβαλαν στό κεφάλι του ἓνα ἀκάνθινο στέφανο. Εἰς αὐτή τήν κατάστασι παρουσίασε πάλι ὁ Πιλάτος τόν Ἰησοῦ στούς Ἑβραίους καί εἶπε:

— Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.

Ἄλλά οἱ Ἑβραῖοι μανιασμένοι φώναζαν:

— Νά σταυρωθῆ! Νά σταυρωθῆ!

Καί ἐπειδή ἔβλεπαν τόν Πιλάτο νά διστάζῃ, τοῦ εἶπαν:

— Αὐτός ὠνόμασε τόν ἑαυτό του βασιλέα. Ἄν δέν τόν σταυρώσῃς, δέν θά εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος.

Ὁ Πιλάτος ἐφοβήθηκε. Ἐκαμε ὅμως μιὰ προσπάθεια ἀκόμη. Ἐδειξε τόν Ἰησοῦ καί εἶπε:

— Τί κακό ἔκαμε;

Τὸ παράνομο πλῆθος ἐκραύγασε: Σταυρωθήτω.

Ὁ Πιλάτος ἀπελπίστηκε. Ἐνόμισε ὅτι δέν μπορούσε νά κάμῃ τίποτε ἄλλο γιά νά σώσῃ τόν Ἰησοῦ.

Ζήτησε νερό, ἔνιψε μπροστά σέ ὄλους τὰ χέρια του καί εἶπε:

— Ἐγὼ εἶμαι ἄθῳος ἀπό τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου ἀνθρώπου. Ἐσεῖς εἶσθε ὑπεύθυνοι.

Ὁ ὄχλος τῶν Ἑβραίων ἐφώναξαν:

— Τὸ αἷμα τοῦ ἁβραύνη ἐμᾶς καί τὰ παιδιὰ μας.

Ὁ Πιλάτος διέταξε καί ἀπέλυσαν τόν Βαραββᾶ καί τόν Ἰησοῦν τόν παρέδωσε στούς Ἑβραίους γιά νά σταυρωθῆ.

9. Ἡ Σταύρωσις

Οἱ στρατιῶτες ἐπῆραν τὸν Ἰησοῦ, τοῦ ἔβγαλαν τὴν κόκκινη χλαμύδα καὶ τοῦ φόρεσαν τὰ ροῦχα του.

Ἐπειτα τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ σηκώσῃ στοὺς ὤμους τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου του καὶ ἐξεκίνησαν γιὰ τὸν Γολγοθᾶ. Ὁ Γολγοθᾶς ἦταν ἕνας λόφος κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ στὴν κορυφὴ του ἐγίνοντο οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις.

Προχωρεῖ ἀργά-ἀργά ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο

Πρὸς τὸν Γολγοθᾶ

τοῦ Γολγοθᾶ. Τὸν ἀκολουθοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὅλο τὸ ἄγριο πλῆθος τῶν Ἑβραίων. Τὸν βρίζουν καὶ τὸν κοροϊδεύουν.

Ἐκεῖνος ὅμως ὑπομονητικᾶ σηκώνει τὸν βαρὺ σταυρὸ καὶ μὲ δυσκολία προχωρεῖ. Ὁ ἰδρῶτας αὐλακώνει τὰ μάγουλά του καὶ στάζει στὶς πέτρες τοῦ δρόμου. Ἐπειδὴ ἀπὸ τίς

κακουχίες και τούς κόπους έδυσκολεύετο νά προχωρήση, οί στρατιώτες αναγκάστηκαν νά άγγαρεύσουν τόν Σίμωνα τόν Κυρηναϊόν. Αυτός έπήρε στόν ώμο του και ανέβασε τόν σταυρό στην κορυφή τοῦ Γολγοθά.

Ήταν μεσημέρι όταν έσταυρώθηκε ό Ίησοῦς. Μαζί του έσταύρωσαν και δύο ληστές. "Ένα στα άριστερα και ένα στα δεξιά.

Έπάνω από τόν σταυρό τοῦ Ίησοῦ έκρέμασαν μιá έπιγραφή γραμμένη έλληνικά, ρωμαϊκά και έβραϊκά: *I.N.B.I.* Ίησοῦς Ναζωραϊός Βασιλεὺς Ἰουδαίων.

Ό Ίησοῦς ύπέμενε καρτερικά τούς φοβερούς πόνους τῆς σταυρώσεως.

Ή θεία καλωσύνη του και αυτή άκόμη τήν τρομερή στιγμή, πού τά καρφιά έσχιζαν τόν θεϊόν κορμί του, συγχωρεῖ τούς παρανόμους Έβραίους. Παρακαλεῖ γι' αὐτούς τόν οὐράνιο Πατέρα και λέγει:

— Πάτερ, άφες αὐτοῖς· οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι.

Ή κακία όμως τῶν Έβραίων εἶναι άπέραντη.

Οί Γραμματεῖς και Φαρισαῖοι με τούς Άρχιερεῖς και τόν όγλο περιπαίζουν και τώρα άκόμη τόν σταυρωμένο Ίησοῦ.

— Σὺ πού μπορείς νά γκρεμίσης τόν Ναόν και σε τρεῖς μέρες νά τόν ξανακτίσης, κατέβα τώρα από τόν σταυρό, τοῦ έλεγαν. "Άλλοι πάλι έλεγαν: "Άλλους έσωσε, τόν έαυτό του δέν μπορεί νά σώση.

Και ένας από τούς ληστές τοῦ έλεγε κοροϊδευτικά:

— "Αν εἶσαι πράγματι ό Χριστός, σώσε τόν έαυτόν σου και εμάς.

Ό άλλος όμως ληστής τόν εμάλωσε και τοῦ εἶπε:

— Δέν φοβάσαι τόν Θεόν ; Έμεῖς ύποφέρουμε δικαία για τά έγκλήματα πού κάναμε. Αυτός όμως εἶναι άθώος.

Γύρισε κατόπιν πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ εἶπε:
— Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.
(Θυμήσου καὶ μένα, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς στὴν βασιλείᾳ σου).
Ὁ Ἰησοῦς γύρισε τὸ θεῖο κεφάλι του πρὸς τὸν ληστή
καὶ τοῦ εἶπε :

— Σὲ βεβαιώνω, πὼς ἀπὸ σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου
στὸν Παράδεισο.

Μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς ἔφθασε κοντὰ στὸν σταυρὸ ἡ
Παναγία μὲ τὸν ἀγαπημένο μαθητὴ τοῦ Ἰησοῦ, τὸν Ἰωάννη.

Κλαίει σπαρακτικὰ καὶ θρηνεῖ τὸν Υἱὸ καὶ Θεό της.

Ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε τὰ μάτια του μὲ στοργὴ πρὸς τὴν μητέρα
του καὶ τῆς εἶπε :

— Μητέρα, νὰ ὁ γυιὸς σου. Ἐπειτα γύρισε τὰ μάτια
του πρὸς τὸν Ἰωάννη καὶ τοῦ εἶπε : — Ἰωάννη, νὰ ἡ μη-
τέρα σου.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Ἰωάννης ἐπῆρε τὴν Παναγία
στὸ σπίτι του καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο ὡς μητέρα του.

Ξαφνικὰ ὁ ἥλιος, πού ἔλαμπε στὸν οὐρανό, ἔχασε τὸ
φῶς του. Βαθὺ σκοτάδι σκέπασε τὴ γῆ ἐπὶ τρεῖς ὥρες. Τότε
ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ νὰ λέῃ μὲ παράπονο: Ἡλί,
Ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί, δηλαδή: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ
ἐγκατέλειπες ;

Μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, πού ἄκουσαν τὰ λόγια του, εἶπαν:

— Φωνάζει τὸν Ἡλία νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο ἀκούσθηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ:

— Διψῶ.

Κάποιος στρατιώτης ἔτρεξε, πῆρε ἓνα καλάμι πού στὴν
ἄκρῃ εἶχε δεμένο ἓνα σφουγγάρι, τὸ βούτηξε σὲ χολὴ καὶ ξύ-
δι καὶ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς τὸ ἔδο-
κίμασε, ἀλλὰ δὲν ἤπιε. Ἐγείρει μόνο τὸ ἅγιο κεφάλι του καὶ
εἶπε :

— Τετέλεσται. Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ πνεῦμά μου.

Καὶ πραγματικὰ ἔγειρε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπέθανε.

Τὴν ἴδια στιγμή τρομερὸς σεισμὸς ἐκλόνησε ὀλόκληρη τὴν γῆ. Οἱ βράχοι ἐσχίσθησαν, οἱ τάφοι ἄνοιξαν καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη σὲ δύο.

“Ὅλοι ἐτρόμαξαν, σκόρπισαν. Μετανοιωμένοι τώρα ἐκτυποῦσαν τὰ στήθη τους καὶ γύριζαν φοβισμένοι στὰ σπίτια τους.

Ὁ Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος, ποὺ ἐφύλαγε μὲ τοὺς στρατιῶτες τοὺς σταυρωμένους, ὅταν εἶδε τὸ σεισμὸ καὶ τὰ ἄλλα ποὺ ἔγιναν, γεμάτος φόβο καὶ θαυμασμὸ εἶπε :

— Ἀληθινά, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν Υἱὸς Θεοῦ.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα, δηλαδὴ τὸ Σάββατο, ἦταν ἡ μεγαλύτερα ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Σύμφωνα μὲ τὴν συνήθεια τῶν Ἑβραίων αὐτὴ τὴν ἡμέρα δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν σώματα κρεμασμένα στὸν σταυρό.

Οἱ Ἑβραῖοι πῆγαν στὸν Πιλάτο καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ δώσῃ διαταγὴ νὰ θανατωθοῦν οἱ σταυρωμένοι καὶ ἔτσι νὰ τοὺς θάψουν πρὶν ξημερώσῃ τὸ Σάββατο.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν διαταγὴ. Οἱ στρατιῶτες ἐπῆγαν καὶ ἐθανάτωσαν πρῶτα τοὺς δύο ληστές. Ὅταν ὅμως ἐπῆγαν κοντὰ στὸν Ἰησοῦ, εἶδαν πὼς εἶχε πεθάνει καὶ δὲν τὸν ἀγγιζαν. Μόνο ἓνας στρατιώτης, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, κέντησε τὴν πλευρὰ του μὲ τὴν λόγχη. Ἀπὸ τὴν πληγὴ ἔτρεξε « νε ρ ο καὶ α ἱ μ α ».

Ἡ σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ τελεῖται στὴν ἐκκλησία μας τὸ βράδυ τῆς Μ. Πέμπτης. Μετὰ τὸ πέμπτο Εὐαγγέλιο ὁ ἱερεὺς ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ “Ἅγιον Βῆμα μὲ τὸν Ἐσταυρωμένον. Τὸν περιφέρει μὲ εὐλάβεια καὶ τὸν τοποθετεῖ εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν οἱ χριστιανοί.

Οί ψάλται ψάλλουν συγκινητικά τὸ ἐξῆς τροπάριον:

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου
ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας.
Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται
ὁ τῶν ἀγγέλων Βασιλεύς.
Ψευδῇ πορφύραν περιβάλλεται
ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις.
Ράπισμα κατεδέξατο
ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ.
Ἦλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.
Λόγγῃ ἐκεντήθη ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου.
Προσκυνοῦμέν Σου τὰ πάθη, Χριστέ,
δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν Σου Ἀνάστασιν.

10. Ἡ Ταφή τοῦ Ἰησοῦ

Τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς παρουσιάσθηκε στὸν Πιλάτο ἓνα σημαντικὸ πρόσωπο, ὁ Ἰωσήφ ὁ βουλευτὴς ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ τοῦ δώσει τὴν ἄδεια νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδεια.

Ὁ Ἰωσήφ ἐπῆρε μαζί του καὶ ἄλλον κρυφὸ μαθητὴ τοῦ Ἰησοῦ, τὸν Νικοδήμο. Οἱ δύο μαζί ἀνέβηκαν στὸν Γολγοθᾶ καὶ με εὐλάβεια καὶ προσοχὴ κατέβασαν τὸ σεπτὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν σταυρό. (Ἀποκαθήλωσις). Τὸ ἄλειψαν με πολλὰ ἀρώματα καὶ τὸ ἐτύλιξαν σὲ καθαρὸ σενδόνι. Ἐπειτα με δάκρυα στὰ μάτια τὸ μετέφεραν σὲ ἓνα κῆπο, πού ἦτο ἐκεῖ κοντά. Στὸν κῆπο αὐτὸν ὁ Ἰωσήφ εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ λογαριασμό του ἓναν τάφο σκαλισμένο στὸ βράχο. Στὸν τάφο αὐτὸ ἐτοποθέτησαν οἱ δύο μαθηταὶ με θρήνους τὸ σῶμα τοῦ Διδασκάλου τους καὶ ἐκύλισαν ἐπάνω στὸν τάφο μιὰ μεγάλη πέτρα.

Τὴν ταφὴν τοῦ Χριστοῦ παρηκολούθησαν μεθ' ἑαυτοὺς ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσήφ.

Οἱ Ἀρχιερεῖς μετὰ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας ἐπέβη ἐπὶ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἀνησύχησαν καὶ ἔτρεξαν ταραγμένοι πρὸς τὸν Πιλάτον καὶ τοῦ εἶπαν:

— Κύριε, ὅταν ἐξοῦσε ἐκεῖνος ὁ πλάνος, ἔλεγε, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἀναστήθῃ. Φοβούμεθα τώρα μήπως

Ἡ ταφὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

πάνε οἱ μαθηταὶ τοῦ τὴν νύκτα, κλέβουν τὸ σῶμα του καὶ ἔπειτα εἰποῦν πρὸς τὸν κόσμον ὅτι ἀνεστήθη. Σε παρακαλοῦμε νὰ διατάξῃς νὰ ἀσφαλισθῇ ὁ τάφος.

Ὁ Πιλάτος διέταξε ἕναν ἐκατόνταρχο νὰ πάῃ μετὰ στρατιῶτες νὰ φυλάξῃ τὸν τάφο.

Οἱ Ἀρχιερεῖς ὅμως δὲν ἠσύχασαν. Ἐπῆγγαν μαζί πρὸς τὸν

τάφο καὶ τὸν ἐσφράγισαν. Καὶ ὅταν ἐβεβαιώθηκαν, ὅτι οἱ φρουρὰ τὸν ἐφύλαγε καλὰ ἔφυγαν ἡσυχοί.

Τὴν ταφή τοῦ Κυρίου τὴν τιμοῦμε τὸ βράδυ τῆς Μ. Παρασκευῆς, ὅποτε ψάλλομε τὸ ἐξῆς ἀπολυτίκιον:

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν
τὸ ἄχραντὸν Σου σῶμα,
σινδόνι καθαρῷ εἰλίσας καὶ ἀρώμασιν
ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Στὸν ἐπιτάφιο ψάλλονται τὰ περίφημα ἐγκώμια:

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστέ,
καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο
συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ Σου
προσφέρουσι, Χριστέ μου.

11. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου

Οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, ἀφοῦ ἐώρτασαν ὅλη τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου τὸ Πάσχα τους, ἔπεσαν τὸ βράδυ νὰ κοιμηθοῦν. Τίποτε δὲν τοὺς ἀπασχολοῦσε πιά. Ὁ τάφος τοῦ Ἰησοῦ ἦταν καλὰ σφραγισμένος καὶ οἱ στρατιῶται τὸν ἐφύλαγαν ἄγρυπνα.

Οἱ δρόμοι τῆς Ἱερουσαλήμ, πού ὅλη τὴν ἡμέρα βοῦίζαν ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν Ἑβραίων, ἦταν τώρα ἔρημοι. Ἡσυχία ἀπλώνετο παντοῦ. Οἱ ὄρες ἐπερνοῦσαν καὶ τὸ πρῶτο ἀπαλὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἄρχισε νὰ φωτίζῃ τὶς κορυφὰς τῶν λόφων. Ἐημέρωνε ἡ καινούργια μέρα, ἡ πρώτη μετὰ τὸ Σάββατο, ἡ πρώτη μέρα τῆς καινούργιας ἐβδομάδος.

Τὴν ὥρα αὐτὴ ἀπὸ ἓνα φτωχικὸ σπιτάκι βγῆκαν τρεῖς γυναῖκες. Ἦσαν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ μητέρα

τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη. Εἶχαν μαζί τους ἀρώματα, γιὰ νὰ ἀρωματίσουν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά τὸ σεπτὸ καὶ θεῖο σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἦσαν αἱ μυροφόροι.

Δὲν ἐφοβήθηκαν αὐτὲς τὸν θυμὸ τῶν Ἀρχιερέων οὔτε τοὺς ἀγρίους στρατιῶτες ποὺ φυλάγουν τὸν τάφο. Μία μόνον σκέψις τὴν ἐβασάνιζε: Πῶς θὰ κυλίσει τὴν μεγάλη πέτρα, ποὺ ἔβαλε ὁ Ἰωσήφ ἐπάνω στὸν τάφο. Ἀλλὰ ἦσαν βέβαιες πῶς

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου

μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ τὸ καταφέρουν καὶ αὐτό. Καὶ προχωροῦσαν βιαστικά. Ἐφθασαν μπροστὰ στὸν τάφο καὶ στάθηκαν τρομαγμένες. Ἡ μεγάλη πέτρα, ποὺ ἔφραζε τὸν τάφο, εἶχε κυλίσει. Οἱ στρατιῶτες ἦσαν σκορπισμένοι. Μερικοὶ ἦσαν ἀκόμη πεσμένοι στὴ γῆ καὶ δὲν ἐτολμοῦσαν οὔτε τὰ μάτια τους νὰ σηκώσουν.

Καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφο εἶδαν νὰ κάθεται ἓνας λευκο-

φορεμένος ἄγγελος, πού με τὴν οὐράνια φωνή του εἶπε:
— Μὴ φοβᾶστε! Ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦ πού σταυρώθηκε ;
Δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἀναστήθηκε. Νά ὁ τόπος πού τὸν ἔβαλαν. Πη-
γαίνετε λοιπὸν γρήγορα καὶ πέστε στοὺς μαθητὰς τὴν εὐχά-
ριστη εἶδησι, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη.

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι οἱ μυροφόρες
ἐπῆραν τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τρέχουν, πετοῦν, νὰ φέρουν
γρήγορα στοὺς μαθητὰς τὴν εὐχάριστη εἶδησι.

Δὲν εἶχαν ὅμως ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὸν τάφο, ὅταν
εἶδαν μπροστά τους τὸν Ἰησοῦ καὶ ἄκουσαν τὴν γλυκεῖα
φωνή του νὰ λέγῃ : «χαίρετε». Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε
σάν ἥλιος καὶ τὰ ροῦχα του ἄστραφταν σάν τὸ χιόνι. Οἱ μυ-
ροφόρες ἀγκάλιασαν τὰ πόδια του καὶ ἔβρεξαν μὲ δάκρυα χα-
ρᾶς τίς θεῖες πληγές του. Ὁ Κύριος εἶπε :

— Πηγαίνετε στοὺς μαθητὰς μου καὶ πέστε τους νὰ
συγκεντρωθοῦν στὴν Γαλιλαία. Ἐκεῖ θὰ με ἰδοῦν.

Οἱ μυροφόρες ἔτρεξαν στοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς ἀνήγγ-
ειλαν τὴν χαρμόσυνη εἶδησι.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ Κύριος
ἀνεστήθη, ἔτρεξαν στὸν τάφο. Τὸν βρῆκαν ἀνοιχτὸ καὶ ἄδειο.

Ὁ Ἰησοῦς, ὅπως εἶπε στοὺς μαθητὰς του, ἀνεστήθη
καὶ κατήργησε τὸ θάνατο.

Ἡ Ἀνάστασις ὅπως καὶ ἡ Γέννησις τοῦ Ἰησοῦ εἶναι
οἱ μεγαλύτερες Χριστιανικὲς ἐορτές. Τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυ-
ρίου τὴν λέμε Πάσχα καὶ Λαμπρὴ.

Εἰς τὴν Ἀνάστασι ψάλλομε τὰ ἐξῆς τροπάρια :

Ἀνστάσεως ἡμέρα
λαμπρυνθῶμεν λαοὶ
Πάσχα Κυρίου Πάσχα.
Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν
καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν
Χριστὸς ὁ Θεὸς
ἡμᾶς διεβίβασεν
ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ἄβτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα
ἡ μία τῶν Σαββάτων,
ἡ βασιλὶς καὶ κυρία,
ἐορτῶν ἐορτῆ
καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων
ἐν ἧ εὐλογοῦμεν
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

12. Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται στους μαθητάς του

α) Εἰς Ἐμμαούς

Τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως δύο μαθηταὶ ἐπήγαιναν στὴν πόλι Ἐμμαούς, ποὺ εὐρίσκεται λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Στὸ δρόμο συζητοῦσαν γιὰ τὰ ὅσα ὑπέφερε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν κακία τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων. Κάποια στιγμή ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε κοντά τους ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἄρχισε νὰ περπατᾷ μαζί τους.

Πῆρε μέρος καὶ στὴν συζήτησι καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ὅλα αὐτά, ποὺ ὑπέφερε ὁ Ἰησοῦς καὶ τὴν Ἀνάστασί του τὴν προεῖπαν οἱ Προφῆται.

Ὅταν ἔφθασαν στους Ἐμμαούς οἱ μαθηταὶ παρεκάλεσαν τὸν ξένο νὰ καθῆσθαι μαζί τους νὰ φᾶνε. Ἐκεῖνος ἐδέχθη.

Στὸ τραπέζι ὁ ξένος ἐπῆρε τὸ ψωμί, τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε καὶ τὸ ἐμοίρασε.

Τότε μόνον οἱ μαθηταὶ ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ ξένος ἦταν ὁ θεῖος Διδάσκαλος, ὁ Ἰησοῦς. Χαρούμενοι γονάτισαν νὰ τὸν προσκυνήσουν, ἀλλὰ ὁ Κύριος ἐχάθη ἀπὸ τὰ μάτια τους.

β) Στὰ Ἱεροσόλυμα

Οἱ δύο μαθηταὶ ἄφησαν ἀμέσως τὸ τραπέζι καὶ γρήγορα ἐγύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Εὐρῆκαν τοὺς μαθητάς κλεισμένους στὸ δωμάτιο ἐνὸς σπιτιοῦ. Ἦσαν φοβισμένοι, ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους. Τοὺς εἶπαν χαρούμενοι ὅτι εἶδαν τὸν Κύριον.

Μερικοὶ μαθηταὶ δυσπιστοῦσαν.

Ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε στὴ μέση τοῦ δωματίου ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε :

— *Εἰρήνη ὑμῖν!*

Οἱ μαθηταὶ τaráχθηκαν. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἤσυχασε.

— Μὴ φοβᾶσθε, τοὺς εἶπε. Ἐγὼ εἶμαι. Καὶ τοὺς ἔδειξε

τις πληγές από τὰ καρφιά και από τὴν λόγχη τοῦ στρατιώτου.
Οἱ μαθηταὶ γονάτισαν και τὸν ἐπροσκύνησαν. Ὅταν ση-
κώθησαν εἶδαν πὼς ὁ θεῖος Διδάσκαλος εἶχε χαθῆ.

γ) Στὸν ἄπιστο Θωμᾶ

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐφανερώθη εἰς τοὺς μαθητάς, ἀπουσίαζε ὁ Θωμᾶς. Χαρούμενοι οἱ μαθηταί, ὅταν ἐγύρισε ὁ Θωμᾶς, τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶδαν τὸν Κύριον. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐπίστεψε και τοὺς εἶπε :

— Ἄν δὲν βάλω τὸ δάκτυλό μου στὰ σημάδια πού ἔκα-
μαν τὰ καρφιά και ἡ λόγχη τοῦ στρατιώτη δὲν θὰ πιστέψω.

Ὅκτὼ μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι ὁ Κύριος ἐφανε-
ρώθη πάλιν εἰς τοὺς μαθητάς και τοὺς εἶπε :

— *Εἰρήνη ὑμῖν!* Ἐπειτα ἐκάλεσε τὸν Θωμᾶ.

— Ἐλα, Θωμᾶ, βάλε τὸ δάκτυλό σου στὶς πληγές πού
ἔκαναν τὰ καρφιά και ἡ λόγχη και νὰ μὴν εἶσαι ἄπιστος, ἀλλὰ
πιστός.

Ὁ Θωμᾶς ἐπροσκύνησε τὸν Χριστὸ και εἶπε :

— Εἶσαι ὁ Κύριος μου και ὁ Θεός μου.

Ὁ Κύριος ἀπάντησε :

— Θωμᾶ, ἐσὺ μὲ εἶδες και πίστεψες. Εὐλογημένοι ἄς
εἶναι ἐκεῖνοι πού δὲν θὰ μὲ ἰδοῦν και θὰ πιστέψουν.

Πολλές φορές ἐφανερώθηκε ὁ Κύριος στοὺς μαθητάς
του ἄλλοτε στὰ Ἱεροσόλυμα, ἄλλοτε στὴν Γαλιλαία και ἄλ-
λοτε στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος.

13. Ἡ Ἀνάληψις

Σαράντα μέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασι ὁ Κύριος ἐφανερώθη
και πάλιν στοὺς μαθητάς πού ἦσαν στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ἐκεῖ τοὺς ἔδωσε τὶς τελευταῖες του ἐντολές. Τοὺς εἶπε
νὰ μείνουν στὰ Ἱεροσόλυμα και νὰ περιμένουν τὸ Ἅγιο Πνεῦ-
μα νὰ τοὺς φωτίσῃ γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὴν
σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ὑστερα ἐσήκωσε τὰ χέρια καὶ τοὺς εὐλόγησε. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα φωτεινὸ σύννεφο ἐσκέπασε τὸν Κύριο καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ἀνεβάζη σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸν οὐρανό.

Οἱ μαθηταὶ ἔκθαμβοι παρακολουθοῦσαν τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου. Καὶ ὅταν ἐχάθη ἀπὸ τὰ μάτια τους ἡ γλυκεῖα μορφή τοῦ θείου Διδασκάλου, εἶδαν δύο λευκοντυμένους ἀγγέλους ποὺ μετὰ τὴν οὐράνια φωνή τους εἶπαν:

— "Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί στέκεσθε καὶ βλέπετε τὸν οὐρανό; Ὁ Ἰησοῦς, ποὺ ἀνελήφθη, θὰ ἔλθῃ πάλι στὸν κόσμον μετὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἀνελήφθη.

Οἱ μαθηταὶ μετὰ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη μετὰ αἰσθήματα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἐγύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα δοξάζοντες τὸν Κύριον.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου σὰν ἅπαντα μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ Πάσχα.

Στὴν ἐορτὴ τῆς Ἀναλήψεως ψάλλομε τὸ τροπάριο:

*Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
Χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος,
Βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας,
ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.*

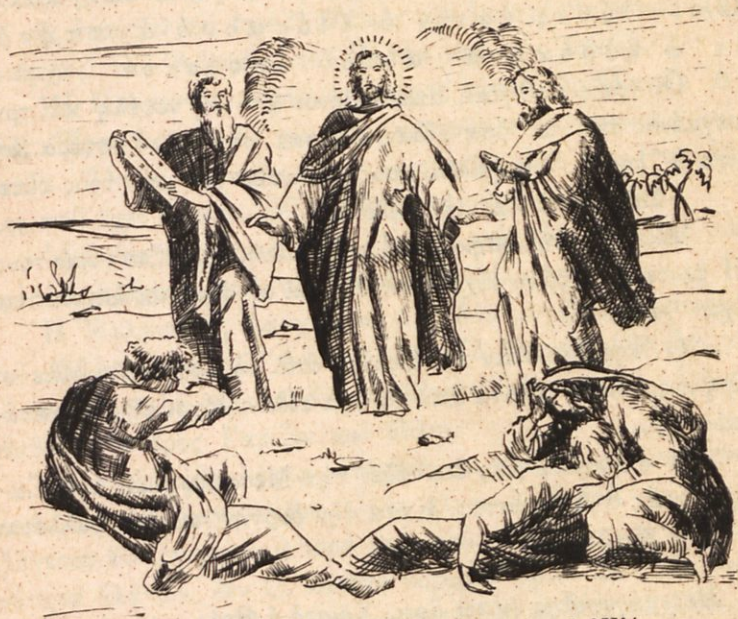

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εὐρισκόταν ἀκόμη ἐπάνω στὴ γῆ, μετρεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, ἀνέβηκε στὸ ὄρος Θαβώρ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν.

Τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς ἐκπληκτοὶ οἱ μαθηταὶ εἶδαν

Ὁ Ἰησοῦς μεταξὺ τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἡλία

τὸν Ἰησοῦ νὰ μεταμορφώνεται. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε σάν ἥλιος καὶ τὰ ρούχα του ἔγιναν λευκά καὶ ἀστραφτερά σάν τὸ φῶς. Ἡ ἐκπληξίς των ἔγινε μεγαλυτέρα, ὅταν εἶδαν νὰ παρουσιάζωνται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Ἰησοῦ δυὸ ἀπὸ τοὺς πρὶν δοξασμένους προφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἦσαν ὁ μέγας προφήτης Μωϋσῆς μετὰ τὸν προφήτη Ἡλία, ποὺ ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν μετὰ τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Πέτρος, ὅταν εἶδε τὸν Διδάσκαλό του μεταμορφωμένο νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς προφῆτες, εἶπε:

—Καλὰ εἶναι νὰ μείνωμε ἐδῶ. Ἄς κάμωμε τρεῖς σκηνές. Μία σκηνή γιὰ Σένα, μία γιὰ τὸ Μωϋσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἥλια.

Ἐνῶ ὅμως ὁ Πέτρος ἔλεγε αὐτά, μιὰ φωτεινὴ νεφέλη ἐσκέπασε τὸν Ἰησοῦ μὲ τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἥλια. Συγχρόνως μέσα ἀπὸ τὴν νεφέλη ἀκούσθηκε μιὰ οὐρανόφωτη φωνὴ ποὺ ἔλεγε: «Ὁ υἱὸς ἐστὶν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ ἠὲ δόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε».

Οἱ τρεῖς μαθηταί, θαμπωμένοι ἀπὸ τὴν νεφέλη καὶ τρομαγμένοι ἀπὸ τὰ ὅσα εἶδαν, ἔπεσαν στὴ γῆ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασε τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς εἶπε:

—Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβᾶστε.

Ἐκεῖνοι ἐσηκώθησαν καὶ φοβισμένοι κοίταξαν γύρω τους. Ἡ φωτεινὴ νεφέλη εἶχε διαλυθῆ καὶ οἱ οὐράνιοι ἐπισκέπται εἶχαν χαθῆ.

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν κατέβαιναν ἀπὸ τὸ ὄρος, τοὺς εἶπε νὰ μὴ φανερώσουν τίποτα ἀπὸ τὰ ὅσα εἶδαν, μέχρι τῆς Ἀναστάσεώς του.

Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος στὶς 6 Αὐγούστου. Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ψάλλεται τὸ ἕξῃς ἀπολυτίκιον:

*Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός,
δείξας τοῖς μαθηταῖς Σου
τὴν δόξαν Σου, καθὼς ἠδύναντο.
Δάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς
τὸ φῶς Σου τὸ αἰδιον.
Προσβείαις τῆς Θεοτόκου,
Φωτοδότα, δόξα σοι.*

Ἡ Παλαιστίνη

Σύντομος γεωγραφικὴ ἐξέτασις

Ἡ Γῆ Χαναάν, πού τόσο συχνὰ τὴν ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, εἶναι ἡ σημερινὴ Παλαιστίνη. Ὀνομάζεται καὶ Γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὴν ὑπεσχέσθη στοὺς Πατριάρχας, τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ.

Ἡ Παλαιστίνη εὐρίσκεται πρὸς νότον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἔχει ἔκτασι 30 χιλιάδες περίπου τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Ὅπως βλέπετε, εἶναι μικρότερη ἀπὸ τὴν πατρίδα μας, πού ἔχει ἔκτασι 132 χιλιάδες τετραγ. χιλιόμετρα.

Ἀπλώνεται μεταξύ τῆς Συρίας καὶ τῆς Ἀραβίας καὶ πρὸς Δ. βρέχεται ἀπὸ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

Ἡ Παλαιστίνη διασχίζεται ἀπὸ δύο μεγάλες ὄροσειρές: τοῦ Λιβάνου καὶ τοῦ Ἀντιλιβάνου. Τὸ ἔδαφος εἶναι ὄρεινόν, μὲ κυματιστοὺς λόφους. Οἱ ὑψηλότεροι λόφοι εἶναι τὸ ὄρος Θαβώρ, τὸ ὄρος Γαριζὶν καὶ ἄλλοι.

Μεταξὺ τῶν λόφων ἀπλώνονται μικρὲς καταπράσινες κοιλάδες. Ἡ μεγαλύτερα λίμνη εἶναι ἡ Νεκρὰ θάλασσα. Λέγεται ἔτσι, γιατί στὰ νερά της, πού περιέχουν μεγάλη ποσότητα ἀλάτων, δὲν ζῆ κανένα ὑδρόβιο ζῶον. Στὴ θέσι τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης ἦσαν κτισμέναι οἱ δύο πόλεις, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα.

Μικρότερη ἀπὸ τὴν Νεκρὰ θάλασσα εἶναι ἡ λίμνη τῆς Γαλιλαίας, πού λέγεται καὶ λίμνη Γενησαρέτ καὶ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος.

Ὁ σπουδαιότερος ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης εἶναι ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς, πού πηγάζει ἀπὸ τὸ ὄρος Ἐρμών, περνάει ἀπὸ τὴν λίμνη Γενησαρέτ καὶ χύνεται στὴν Νεκρὰ θάλασσα. Ἡ χώρα ἔχει καὶ πολλοὺς χειμάρρους, ὅπως ὁ χεῖμαρρος τῶν Κέδρων καὶ ἄλλοι.

Τὸ κλίμα εἶναι εὐκρατον. Εὐδοκιμεῖ ἐκεῖ ἡ ἀμπελος, οἱ δημητριακοὶ καρποί, αἱ ἐλαῖαι. Εἶναι πράγματι εὐλογημένη αὐτὴ ἡ χώρα. Πολὺ σωστά οἱ Ἰσραηλιῖτες ἔλεγαν, ὅτι στὴν Παλαιστίνη ῥεεῖ μέλι καὶ γάλα.

Λέγεται ἀκόμη καὶ Ἁγία Γῆ καὶ Ἁγιοὶ Τόποι, διότι ἐκεῖ ἐγεννήθηκε, ἐμεγάλωσε, ἐδίδαξε καὶ ἔπαθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ Παλαιστίνη χωρίζεται σὲ τέσσαρες περιοχές :

Τὴν Ἰουδαία, τὴν Σαμάρεια, τὴν Γαλιλαία καὶ τὴν Περαιά.

Σπουδαιότεραι πόλεις τῆς Παλαιστίνης εἶναι :

Ἡ Ναζαρέτ, ἡ Καπερναοὺμ καὶ ἡ Βηθσαϊδὰ στὴν Γαλιλαία. Ἡ Σαμάρεια, ἡ Βαιθὴλ καὶ ἡ Σιχάρ στὴ Σαμάρεια. Ἡ Χεβρών, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ Βηθλεέμ καὶ ἡ Ἱεριχώ στὴν Ἰουδαία. Ἡ Ἀβιλὰ καὶ τὰ Γέργεσα στὴν Περαιά.

Ἡ Παλαιστίνη εἶναι ἡ Ἁγία Γῆ καὶ διὰ τοὺς Ἑβραίους, καὶ διὰ τοὺς Χριστιανούς καὶ διὰ τοὺς Μωαμεθανούς ἀκόμη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

1. Ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου	3
2. Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου	4
3. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου	5
4. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου	7

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

1. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου	9
2. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου	11
3. Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου	12

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

1. Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ	15
2. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ	18
3. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων	19
4. Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον	21
5. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής στο Ναὸ	23
6. Ἡ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ	25

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ὁ Ἰησοῦς ἐκλέγει τοὺς μαθητάς του	27
2. Τὸ θαῦμα τῆς Κανά	29
3. Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας	30

4.	Ἡ ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰαίρου	31
5.	Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν	33
6.	Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ	35
7.	Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου	37
8.	Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἱεριχῶ	39
9.	Ὁ χορτασμός τῶν πέντε χιλιάδων	39
10.	Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ εἰς Βηθεσδά	41
11.	Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας	43
12.	Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ	44
13.	Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου	47
14.	Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος	50
15.	Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις	52

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1.	Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου	55
2.	Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου	56
3.	Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων	58
4.	Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου	60
5.	Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ	62
6.	Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά	65
7.	Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Ἕλληνες	66

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1.	Ἡ θριαμβευτικὴ εἰσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ Ἱεροσόλυμα	69
2.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ κατὰ τῶν Φαρισαίων	70
3.	Τὸ ἀνώτατον συνέδριον καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα	72
4.	Ὁ Μυστικὸς Δείκνος	72
5.	Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ εἰς Γεθσημανὴν	75
6.	Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἀρχιερέως Ἄννα	78
7.	Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου	80
8.	Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου	82
9.	Ἡ Σταύρωσις	85
10.	Ἡ Ταφὴ τοῦ Ἰησοῦ	89
11.	Ἡ Ἀνάστασις	91
12.	Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται στοὺς μαθητάς του	94
13.	Ἡ Ἀνάληψις	95
14.	Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ	97
15.	Ἡ Παλαιστίνη	99

80

12

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ

ΤΑΞΙΣ Α'-Β'

1. 'Η Καλή Γιαγιά	Χ. Γεωργοπούλου-Α. Παπαδήμα	No 1
2. Γραμματική Α'-Β'	Π. Παπαδοπούλου-'Ι. 'Αργυρούλου	» 2
3. Γραμματική Α'-Β'	Π. Διακογιάννη	» 2

ΤΑΞΙΣ Γ'

4. Παλαιά Διαθήκη	Χ. Πάντου-Χ. Μοσχανδρέου	» 3
5. 'Αριθμητική Γ'	Χ. Μοσχανδρέου-Χ. Πάντου	» 4
6. Φ. 'Ιστορία Α.	Κοντοπάνου - Δ. Παπαδήμητρίου	» 5
7. Φ. 'Ιστορία Γ'	Χ. Μοσχανδρέου-Δ. Παπαδοπούλου	» 5α
8. Μυθικά Χρόνια	Χ. Πάντου-Χ. Μοσχανδρέου	» 6

ΤΑΞ'Ι Δ'

9. Καινή Διαθήκη	Χ. Μοσχανδρέου-Κ. Ντέμου	» 7
10. 'Αριθμητική Δ'	Χ. Μοσχανδρέου-Χ. Πάντου	» 8
11. Φ. 'Ιστορία Κ.	Λουτσάρη - Ι. Οικονομίδη	» 9
12. Φ. 'Ιστορία Δ'	Χ. Μοσχανδρέου-Δ. Παπαδοπούλου	» 9α
13. 'Η 'Αρχαία 'Ελλάς	Δ. Παπαδοπούλου-Χ. Πάντου	» 10

ΤΑΞΙΣ Γ'-Δ'

14. Γραμματική Γ'-Δ'	Γ. Δημητροκάλλη-Χ. Μοσχανδρέου	» 11
15. 'Ιστορία 1ον έτ. Συν.	Δ. Παππούλου Χ. Μοσχανδρέου	» 13
16. 'Ιστορία 2ον έτ. Συν.	Δ. Παππούλου Χ. Μοσχανδρέου	» 14

ΤΑΞΙΣ Ε'

17. 'Εκκλησιαστική 'Ιστορία	Δ. Παπαδοπούλου	» 15
18. Φ. 'Ιστορία Χ.	Πάντου-Δ. Παπαδοπούλου-Χ. Μοσχανδρέου	» 17
19. Βυζαντινή 'Ιστορία	Π. Παπαδοπούλου-Β. Δουκλιά	» 19

ΤΑΞΙΣ ΣΤ'

20. Κατήχησις-Λειτουργική	Δ. Παπαδοπούλου	» 20
21. Φ. 'Ιστορία ΣΤ.	Ε. Βρανάκη-Γ. Δημητροκάλλη	» 22
22. 'Ιστορία Ν.	'Ελλάδος Π. Παπαδοπούλου-Β. Δουκλιά	» 24

ΤΑΞΙΣ Ε'-ΣΤ'

23. Εύαγγέλια	Δ. Παπαδοπούλου-Π. Οικονόμου	» 25
24. Φ. 'Ιστορία 1ον έτ. Συν.	Δ. Παπαδοπούλου-Γ. Δημητροκάλλη Χ. Μοσχανδρέου	» 26
25. Φ. 'Ιστορία 2ον έτ. Συν.	Ε. Βρανάκη-Χ. Πάντου Χ. Μοσχανδρέου	» 27
26. Γεωμετρία	Π. Παπαδοπούλου	» 30
27. 'Αριθμητική Ε'-ΣΤ'	Σ. Παπαδάκη	» 31
28. 'Αγωγή του πολίτου Ε'	Δ. Παπαδοπούλου	» 32α
29. 'Αγωγή του πολίτου ΣΤ'	Δ. Παπαδοπούλου	» 32β